

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

OCKUPATIONEN AV DE PALESTINSKA OMRÅDENA fortsätter med oförminskad brutalitet. Senaste uttryck för Israels hänsynslösa behandling av Palestinierna är den Israeliska arméns massaker på obebämnade demonstranter i Gaza. I avsaknad av viljan till en politisk lösning ställer sig Israel tyvärr i en kolonial tradition, där fredligt massmotstånd av ett förtryckt folk möts med dödligt våld. Inte hjälpte det då engelsmännen i Indien... Men det finns motstånd och kritik även i Israel, som i ett urval och översatt till svenska framförs i vår lilla tidning. Detta är ett av våra sätt att stödja fredskrafterna i Israel/Palestina, där det finns inget alternativ än att fortsätta kampen. Dessutom var JIPF med i gatuteater, där en "israelisk" check point sattes upp i centrala Göteborg och JIPF stödjer även i år Ship to Gaza. Och glöm inte Sjövik-seminariet i juni!

Vi har haft årsmöte i mars och Olle Katz från Göteborg har valts till ny ordförande. JIPF finns tack vare idogt och passionerat arbete av tyvärr allt för få judiska aktivister i Sverige. En av dem, Izzy Young har nyligen fyllt 90 år. >>>>>

Izzy har varit JIPF:s ordförande i många år under 80-talet. Redaktionen tackar honom för insatserna och vill härmed sälla sig till den långa raden av gratulanter.

Ilan Cohen, redaktör

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro. Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

Olle Katz, slutord JIPFS årsmöte 2018 **2** • Dödandet måste stoppas – freden måste få en chans! *Olle Katz* **3** • Gazas pesachmassaker *Neve Gordon* **4** • Blind i Gaza *Uri Avnery* **8** • Återvändandemarschen i Gaza *Amira Hass* **11** • B'Tselem uppmanar soldater att vägra skjuta **13** • B'Tselem utreds för att uppmana israeliska soldater ... **15** • I Israel växer fascism och rasism *Zeev Sternhell* **15** • Ruth Fröland *Gabor Tiroler* **17** • Action Checkpoint *Robert Lyons* **18** • Judiska och palestinska aktivister firar "Frihets-seder" ... *Joshua Leifler* **20** • Att ge två-statslösningen gestalt *Bonzo Hollander* **22** • Israel exproprierade en palestinsk källa. *Laura Wharton* **23** • Vintillverkare i bosättning **25** • Indignation över ny israelisk lag ... *Bethan McKernan* **26** • Israel använder sig av turism ... *Oliver Holmes* **28** • Ahd Tamimis framtvungade uppgörelse ... **30** • Pressmeddelande 3 maj 2018 **31** • En sång är född *Uri Avnery* **32** • Dansk pensionsjätte utesluter Motorola **36** • Dublins kommunfullmäktige **37** • 134 palestinska fotbollsklubbar skriver till Adidas **38** • Ett blygsamt men nödvändigt steg ... **39** • ... Abraham Burg som 'bråkmakare' ... *Philip Weiss* **41** • Bryt blockaden av Gaza! **45** • **Palestina-Israel seminarium 46** •

Olle Katz, slutord JIPFS årsmöte 2018

DET HÅRDNAR I VÄRLDEN och så även i Israel. Nationalism och antisemitism går framåt. Israels repression mot regimkritiker avser att skrämja oss och andra kritiska judar. Att vägra inresetillstånd för kritiker visar att demokratin i Israel är i fara.

I Israel hotas demokratin inifrån av regeringen Netanyahus försök att strypa de kritiska judiska rösterna, inom och utanför Israel, inreseförbudet för medlemmar i den amerikanska judiska gruppen Jewish Voice for Peace och flera andra grupper som PGS i Sverige är ett lågvattenmärke. När Netanyahus nya vänner är antisemiter som Orban och andra antisemitiska högergrupper är det fara å färde

Även inom den judiska gruppen i Sverige hårdnar det. Det sprids en otrolig mängd s.k. fakta, eller "alternativa fakta" om konflikten. Upprörande är att flera judar föredrar SD, ett i grunden antisemitiskt och rasistiskt parti, framför de demokratiska partierna. Sanningen är att SD, liksom de uttalade nazisterna i NMR, stödjer judar i Israel, men inte i Sverige.

JIPF är en viktig alternativ röst, kanske viktigare än någonsin. När de som kallar sig "israelvänner" går hand i hand med antisemiter är det viktigt att vi finns och försöker föra en dialog med de som är talbara. Att Netanyahu förlitar sig på antisemiter som Orban, Trump och vårt eget SD

kan inte tyda på annat än att hans dagar är räknade. Att söka dialog med människor i olika judiska forum är en viktig uppgift kommande år.

Ett fortsatt samarbete med grupper som PGS, palestinska huset, socialdemokrater för tro och solidaritet m.fl. är viktigt. Dock: Vi är inte en palestina-grupp, då skulle vi inte behövas. Vår ingång är vår judiska identitet, en omsorg om Israe, det land som många av oss vuxit upp med om ett andra hemland. Vi stödjer israelernas hopp om fred, vilket förutsätter att det blir en rättvis fred även för palestinier. Det måste vi fortsätta att tydliggöra för såväl judiska grupper som för palestinier och grupper som stödjer deras kamp.

För oss är det en självklarhet att aktivt bekämpa rasism och främlingsfientlighet. Den må dyka upp som antisemitism, som islamofobi eller allmän främlingsfientlighet. Den spelar alltid på människans sämsta sidor och byggs av rädsla och hat.

Vi är en liten grupp med stora uppgifter.

Låt oss fortsätta arbeta och hålla huvudet kallt.

Dödandet måste stoppas – freden måste få en chans!

Olle Katz, ordförande i JIPF, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

ETC Debatt, 2018-04-16 www.etc.se

PÅ JORDENS DAG den 30 mars i år, under den judiska Pesach-helgen, inledde Gazaborna en 45 dagar lång manifestation mot ockupationen och blockaden. Manifestationen pågår till den dag Israel utropade sig som stat.

Gaza kallas, inte utan orsak, för världens största utomhusfängelse. Två miljoner människor som är helt beroende av Israels välvilja om de vill besöka släktingar utanför detta lilla område, om de vill ha sjukvård, kunna sälja sina produkter eller få material till att laga taket på sitt hus.

Två miljoner människor på en yta motsvarande en knapp tredjedel av Öland. Dessa miljoner är hänvisade till ett makthavande parti som också är den största, i krisens spår nästan den enda arbetsgivaren. Två miljoner människor som berövas sin framtids-tro.

Tusentals människor manifesterar nära gränsen till Israel. De palestinska arrangörerna hade tydligt klargjort att det är en fredlig manifestation. Ändå gick den israeliska armén i stort sett omgående till attack. Demonstranterna möttes av tårgas, de besköts med gummikulor som sliter sönder armar och ben, de besköts med skarp ammunition som dödade minst 16 och sårade hundratals.

Hela världen kunde se hur människor som sprang från gränsområdet blev skjutna i ryggen. Risken för ytterligare dödande kommande veckor är stor.

Det blev tydligt att Gaza är just ett fängelse med israeliska soldater som vaktar utanför gallret. Och som den israeliska journalisten Gideon Levy skriver i *Haaretz*: För Netanyahus regering "är en palestinier mindre värd än en mygga".

Utvecklingen i Gaza följs med stor oro. Risken för krig är uppenbar. Risken för nya bombningar inne i Gaza är stor. När Israels regering väljer att fortsätta blockaden av Gaza, fortsätter även Gazabornas förtvivlan och frustration. Detta får följderna för båda folken, israeler och palestinier, båda hotas nu av ytterligare ett krig och båda förtjänar att leva i fred. Israel får inte fred innan ett rättvist avtal om fred slutits med Palestinas företrädare. Den palestinska befolkningen får inte hopp, framtidstro förrän de betraktas som rättmätiga invånare i sitt land. En demokratisering av såväl Israel, vars demokrati hotas inifrån, som Palestina är nödvändig.

Den svenska regeringen måste kraftfullt verka för att Israel häver blockaden av Gaza och verka för en utred-

ning av händelserna i enlighet med FN:s generalsekreterare Guterres förslag.

Olle Katz

ORDFÖRANDE I JIPF, JUDAR FÖR
ISRAELISK-PALESTINSK FRED

Gazas pesachmassaker

Pesachmassakern i Gaza var inte alls ett undantag i det palestinska motståndets långa historia.

Neve Gordon 1 april 2018

I DECENNIER HAR SIONISTER skylt palestinierna för Israels pågående koloniala projekt. ”Om bara palestinierna hade en Mahatma Gandhi,” har många israeliska liberaler utropat, ”då skulle ockupationen upphöra.” Men om man verkligen vill hitta palestinska Mahatma Gandhis behöver man bara titta på bilderna av demonstranter på fredagens kvällsnyheter.

Uppskattningsvis 30 000 palestinier anslöt sig till den icke-vålds demonstration på återvändandedagen, som syftade till att inrätta några läger flera hundra meter från det militariserade stängsel kring Gazaremsan. Deras mål var att protestera mot deras fängslande i världens största friluftsfängelse samt den massiva konfiskeringen av deras förfäders land. 70 procent av Gazas befolkning är sedan 1948 flyktingar vars familjer ägde land i det som sedermera blev israel.

När Gazas invånare marscherade mot det militariserade staketet satt jag med min familj och reciterade Hag-

gadah för pesachhelgen som säger att ”i varje generation är det en skyldighet att betrakta sig som om han eller hon personligen hade lämnat Egypten”. Med andra ord, när soldaterna sköt med skarp ammunition på de fredliga demonstranterna, blev dessa soldaters föräldrar uppmanade att föreställa sig vad det innebär att leva i Gaza och vad som skulle behöva göras för att befria sig från en sådan fångenskap. Och när min familj fortsatte att sjunga, ”Aldrig mer skall de I träldom slita, låt mitt folk gå”, rapporterade nyhetssajter att antalet dödade palestinier hade nått 17 medan flera hundra hade blivit sårade.

Anklagelsen om att palestinier har misslyckats med att anta fredliga motståndsmetoder och därmed delar ansvaret för Israels pågående underkuvande och fördrivning, bortser totalt från, inte bara den stora asymmetrin i maktförhållandet mellan kolonisator och koloniserad, men, lika viktigt, misslyckas att beakta den politiska historien om antikoloniala kampen,

De palestinska demonstranterna reagerar när de evakuerar en sårad ungdom efter att israeliska trupper använt skarp ammunition på demonstranter i Gaza fredagen den 30 mars 2018 [Adel Hana / AP]

inte minst den palestinska. Faktum är att det fullständigt ignorerar det faktum att Israels koloniala projekt har upprätthållits genom långvarigt och utbrett våld, och trots vad vissa västerländska medier hävdar, har palestinierna utvecklat en robust och långvarig tradition av icke-vålds motstånd. Dessutom eliminerar kravet på en icke-vålds ideologi fullständigt historien om andra befrielsekrig: från Algeriet till Vietnam och hela vägen tillbaka till Sydafrika.

Palestinskt icke-våld

Fredagens fredliga March of Return och Israels svar på det är inte på

något sätt ett undantag i den palestinska motståndets långa historia. Demonstrationen organiserades för att sammanfalla med årsdagen för landdagen, som i sin tur minns den tragiska dagen 1976 då israeliska säkerhetsstyrkor svarade på en allmän strejk och massprotest som organiserades av palestinska medborgare i Israel, vars land hade beslagtogs. I den fredliga protesten dödades sex palestinier och hundra mer skadades av den israeliska militären.

På Västbanken och Gazaremsan har situationen alltid varit mycket värre, eftersom alla former av fredligt pa-

lestinskt motstånd förbjöds strax efter kriget från 1967. Politiska möten, resa flaggor eller andra nationella symboler, publicera eller distribuera artiklar eller bilder med politiska konnotationer eller till och med sjunga eller lyssna på nationalistiska sånger – för att inte tala om att organisera strejker och demonstrationer var olagliga fram till 1993 (och vissa är fortfarande olagliga i område C). Varje försök att protestera på ett av dessa sätt möttes oundvikligen med våld.

Man kanske önskar att det vore anorlunda - och det gör jag verkligen - men inte ett enda kolonialt projekt har slutat utan att de koloniserade tar till våld mot sina förtryckare.

Bara tre månader efter kriget från 1967 inledde palestinierna framgångsrikt en omfattande skolstrejk på Västbanken. Lärare vägrade gå till sina arbeten, barn gick ut på gatorna för att protestera mot ockupationen, och många affärsinnehavare lät bli att öppna sina butiker. Som svar på dessa handlingar av civil olydnad implementerade Israel stränga polisiära åtgärder, allt från nattliga utgångsförbud och andra rörelsebegränsningar till att bryta telefonlinjer, arrestera ledare och öka trakasserier av befolkningen. Detta blev på många sätt Israels modus operandi för bemötandet av palestiniernas fortsatta icke-vålds motstånd.

Det verkar faktiskt som om det finns en utbredd minnesförlust beträffande Israels reaktion på Gandhisk taktik.

När palestinierna lanserade kommersiella strejker på Västbanken stängde militärregeringen dussintals butiker "tills vidare." När de försökte kopiera Martin Luther Kings transportstrejk, stoppade säkerhetsstyrkorna den lokala flottan av bussar. Vidare antog palestinierna under den första Intifadan omfattande strategier för civil olydnad, inklusive handelsstrejk, bojkott av israeliska varor, ett skatteuppror och dagliga protester mot ockupationsstyrkorna. Israel svarade med utgångsförbud, begränsning av den fria rörligheten och massarresteringar (för att bara nämna några av de våldsamma åtgärderna). Mellan 1987 och 1994 förhörde den hemliga polisen mer än 23 000 palestinier, en av 100 invånare på Västbanken och Gaza. Vi vet nu att många av dem blev torterade.

Därmed är Gazas påskamassaker helt enkelt en i raden på den långa listan av icke-våldsamt motstånd som besvaras med våld och repression från Israel.

"Upplopp är språket för dem som inte hörs"

Låt oss föreställa oss ett ögonblick vad det innebär att leva i ett utomhusfängelse, år efter år. Låt oss föreställa oss att vi är fångarna och väktaren kan bestämma vilken mat vi kan äta när vi har el, när vi kan få specialiserad medicinsk behandling och om vi kan få tillräckligt med vatten att dricka. Låt oss också föreställa oss att när vi går nära stängslet blir vi i lovliga mål för vakterna. Vilka handlingar av icke-våldsamt motstånd är

faktiskt möjliga för oss? Skulle du gå fridfullt mot staketet? Tusentals palestinier var modiga nog att göra det och många fick betala det ultimata priset.

Även om Gaza i många avseenden är unikt har ursprungsbefolkningen historiskt sett befunnit sig i liknande situationer. Detta erkändes av Förenta nationerna, när det bekräftade "legitimiteten för folks kamp för befrielse från kolonial och utländsk dominans och främmande överhöghet med alla tillgängliga medel, inklusive väpnad kamp". Gandhi själv trodde att våld i vissa fall var ett adekvat strategiskt val. "Jag tror", skrev han, "att där det bara finns ett val mellan feghet och våld, skulle jag rekommendera våld ... Därför förespråkar jag också vapenträning för dem som tror på våldsmetoden. Jag skulle hellre se att Indien griper till vapen för att försvara sin heder än att hon på ett fegt sätt skulle bli eller förbli ett hjälplöst vittne av sin egen vanära."

Man kanske önskar att det var anorlunda - och det gör jag verkligen - men inte ett enda kolonialt projekt har slutat utan att de koloniserade tar till våld mot sina förtryckare. Att be om eller kräva befrielse har aldrig varit tillräckligt.

Ironiskt nog är detta också ett av de viktigaste budskapen på pesachsedern. Berättelsen om Exodus berättar hur Mose närmade sig Faraon flera gånger och bad honom att befria Israels barn från slaveriet. Ändå vägrade Faraon gång på gång. Det var först efter att fruktansvärt våld användes mot egyptierna som israeliterna blev frisläppta.

Det är säkert inte någonting vi någonsin skulle önska, men när man ser på Israels svar på den fredliga palestinska marschen, är det klart att vi snabbt måste hitta ett sätt att vända sionisternas fråga på huvudet för att förhindra framtida blodutgjutelse. I stället för att fråga när palestinierna kommer att producera en Mahatma Gandhi, måste vi fråga när Israel kommer att producera en ledare som inte stöder förtrycket av palestinernas med hjälp av dödligt våld? När, med andra ord, kommer Israel äntligen att befria sig från sin faraoniska hållning och inse att palestinierna har rätt till frihet.

Neve Gordon är Marie Curie-stipendiat och professor i internationell rätt vid Queen Mary University of London

www.aljazeera.com

Blind i Gaza

Uri Avnery 14/04/18

SKRIV UPP: Jag, Uri Avnery, soldat nummer 44410 från Israels armé, tar härmed avstånd från arméskyttarna, som mördar obeväpnade demonstranter längs Gazaremsan, och från deras befälhavare och överbefälhavare.

Vi hör inte till samma armé, eller till samma stat. Vi hör knappt till samma mänskliga ras.

Begår min regering "krigsförbrytelser" längs gränsen till Gazaremsan?

Jag vet inte, jag är inte jurist.

Det verkar som att tjänstemän från Internationella brottmålsdomstolen tror att våra soldaters handlingar utgör krigsförbrytelser. De kräver en internationell utredning.

För att förhindra det, föreslår vårt armékommando en Israelisk militärutredning. Det är uppenbart löjligt - en armé som undersöker sig själv om handlingar begångna på direkt befallning från stabschefen.

Som offentligtgjorts i förväg skickades skarpskyttar längs gränsstaket och beordrades att döda "ledare" av de obeväpnade demonstranterna på andra sidan staketet. Gazas ledarskap hade meddelat att dessa obeväpnade protester skulle äga rum varje vecka, efter fredagsbönen, tills Naqba Day.

Under de två första fredagarna sköts 29 obeväpnade människor till döds

och mer än tusen skadades av skarpskyttar.

För mig är det inte en rättslig fråga. Det är ett brott, inte bara mot de obeväpnade demonstranterna. Det är också ett brott mot staten Israel, mot Israels folk och mot den israeliska armén.

Eftersom jag har varit medlem i den här armén sen dess grundande tror jag att det också är ett brott mot mina kamrater och mig.

DENNA VECKA visades en kort video, inspelad av en soldat vid tidpunkten för insatsen, videon fick stor spridning i Israel.

Den visar insatsen från en soldats synvinkel, soldaten stod uppenbarligen bredvid en skarpskytt. Skytten ser demonstranterna på ett avstånd av hundratals meter. Hans sikte rör sig slumpmässigt, fastnar på en individ. Han skjuter. Personen faller ihop på platsen.

Ett jublande rop "Yesh" hörs omkring från soldater som har tittat på. "Yesh" betyder "fick honom", en jublande skrik, som skulle kunna höras när en jägare har lyckats döda en kanin.

Många hundratusentals israeler har nu sett filmen, efter att den visats för första gången på tv. Förutom några artiklar och brev till redaktören (i

Haaretz) har det inte förekommit några protester.

Detta hände inte utomlands, i någon avlägsen koloni. Det hände precis bredvid oss, 45 minuters bilresa från mitt hem.

Mördaren var inte en härdad legosoldat. Han - och de glada soldaterna omkring honom - var bara vanliga ungdomar, inkallade vid 18 års ålder som de flesta judiska Israeler.

Alla följde bara "order". (Kommer ni ihåg?) Vi har inte hört talas om en enda soldat som vägrade att följa order.

Till för två veckor sedan hade jag respekt för vår högsta officer, stabschefen, Gadi Eizenkot. Omgiven av officerare som är enbart militärtekniker verkade han vara en officer som trots den otypiska stilen var väl kapabel att upprätthålla arméns värdighet mot landets odugliga försvarsminister.

Inte längre. Eizenkot har gett order till mord. Varför, i himmelens namn? I likhet med britterna i Indien och de vita rasisterna i USA, vet den israeliska regeringen inte hur man ska hantera obeväpnade protester. Det har den aldrig stött på. Det existerar ju inte i arabisk tradition.

Av en slump såg jag den klassiska filmen om Mahatma Gandhi i veckan. Britterna försökte allting - de slog honom och hundratals andra sönder och samman, de sköt tusentals. När Gandhi och hans anhängare utsattes

för denna kval men inte slog tillbaka, accepterade britterna till slut nederlaget och gav sig av.

Så gjorde de vita rasistiska motståndarna till Martin Luther King i Alabama. En av hans palestinska anhängare kom till detta land i början av ockupationen och försökte övertyga sina landsmän att försöka använda denna metod. Israels armé öppnade eld, och palestinierna återvände till den väpnade kampen.

Inte den här gången. Den (våldsamma) Islamiska Hamas i Gazaremsan uppmanar befolkningen att pröva obeväpnade protester och tiotusentals följer. Detta kan leda till oväntade resultat. Ett av dem är skarp-skyttarnas order att döda mer eller mindre slumpmässigt.

När jag offentligt klargjorde att jag skäms, anklagade en läsare mig för hyckleri. Han citerade från mina två böcker om vårt självständighetskrig (1948), där jag hade beskrivit grymheter som jag var vittne till.

Visst, det fanns grymheter (som i varje krig). Gärningsmännen var soldater från alla etniska och sociala grupper. Men de fördömdes av några av sina kamrater (även de av alla etniska och sociala grupper). De flesta soldaterna fanns i mitten och följde efter de mest övertygade.

Nu är bilden annorlunda. Det är inte bara skjutningen på de obeväpnade demonstranterna, långt ifrån stängslet, som utförs på order; det verkar

inte finnas några andra röster. Militärer och politiska ledare är tysta. Även i det civila samhället är rösterna mot massmorden väldigt få.

HUR reagerar de israeliska medierna? Tja, det gör de inte. Denna betydelsefulla händelse i Israels historia blir nästan helt ignorerad.

Lyckligtvis för förövarna finns det många andra händelser som tar fokus från deras handlingar. President Bashar al-Assad har tydligen använt kemiska vapen mot sina rebeller. De israeliska medierna har en fest. Så hemskt! Så barbarisk! Så arabiskt!

Sen finns problemet med de 36 000 "illegala" (som betyder icke-judiska) afrikanska arbetare som tagit sig till Israel. Regeringen vill kasta ut dem. Anständiga israeler vill verkligen förhindra detta. Det är ett heltidsjobb. Ingen tid för Gazaremsan.

Och så finns förstas Holocaust Memorial Day, som kommer lämpligt denna vecka. Man kan skriva oändligt om detta hemska kapitel i vår historia. Vad är Gaza jämfört med denna hemska händelse?

Och våra medier?

Den sorgliga sanningen är att de israeliska medierna har återvänt till vad de var i statens tidiga dagar: ett instrument för regeringen. Det tog min tidning tiotals år att bryta den vanan. Under många år hade vi en anständig press, med några underbara journalister och tv-bolag.

Inte längre. Några få är vänster men huvuddelen av pressen är nu samordnad med regimen ("gleichgeschaltet" på tyska). Två minuter om Gaza. 20 minuter om vad som händer i Syrien. 10 minuter om det senaste (imaginära) utbrottet av antisemitism i det Brittiska Labour partiet.

De flesta journalister och tv-bolag, ärliga och välmenande människor, är inte ens medvetna om vad de gör (eller inte gör). De är fria från kritiska tankar.

VAR ÄR "vänstern"? Var är den så kallade "centern"?

De har inte försvunnit, som vissa påstår. Långt därifrån. Ett skifte på några få procent från något av de små partierna skulle räcka för att stoppa Binyamin Netanyahu.

Men de verkar alla vara som förlamade. Ingen vågar tala ut om dödandet, förutom några svaga viskningar. Även de många beundransvärda grupperna av ungdomar som kämpar mot ockupationen, var och en i sitt område, är tysta om dödandet i Gaza. Inga massdemonstrationer. Inga jättestora protester. Ingenting.

Så vi är också skyldiga. Och kanske mer än andra.

Vänligen SKRIV UPP: Jag är skyldig!

Översatt av *Maria Fernström*

zope.gush-shalom.org

Återvändandemarschen i Gaza

Återspeglar en önskan om Ny Palestinsk Politik, en analys

Amira Hass den 1 april 2018

INITIATIVET BAKOM MARSCHEN utmanar den israeliska politiken att skilja Gaza från resten av palestinierna. Men Gazaborna är inte hopplösa och passiva välgörenhetsfall utan utgör en politiskt medveten allmänhet. Att undertrycka kampen för nationella rättigheter och jämlikhet är inte någon exakt vetenskap. Inte ens efter 70 års erfarenhet kan man veta, om detta att döda obehäpnade demonstranter som inte hotade en enda israelisk soldat kommer att avskräcka och få antalet demonstranter att minska de kommande veckorna – eller precis tvärtom.

Men inte ens 70 eller 50 års erfarenhet av att förtycka räcker för armén och politikerna för att överge sin syn på palestinierna som Hamas marionetter, precis som de förr såg dem som Fatahs och den Palestinska befrielseorganisationens dockor. Tiotusentals med obehäpnade människor (även om en del av dem tillhör olika palestinska säkerhetsstyrkor) deltar inte i en massmarsch, trots israeliska varningar, bara för att de lyder Hamas och deras sofistikerade knep.

Om den israeliska militären och det politiska ledarskapet föredrar att presentera detta i ett sådant ljus för sin hemmaopinion, och av egna skäl, visar det på förakt för den israeliska all-

mänheten. Om de verkligen tror så, är det en kronisk brist på förståelse av situationen vilket är karaktäristiskt för makthavare och regimer som inte blivit folkvalda.

Som det är med många initiativ till massaktioner är det svårt att veta hur återvändandemarschen kom sig. En del av dem som står bakom initiativet är medlemmar i den relativt unga generation som identifierar sig med rivaliserande politiska organisationer men är rasande över att deras grupper har gått ner sig i interna strider. Några av dem fick erfarenhet som aktivister mot den interna palestinska splittringen 2011 och upptäckte att deras arbete för att få slut på den inte räckte för att utveckla någon styrka. De politiska grupperna – Hamas, Fatah och de mindre organisationerna – godkände initiativet. Det här är inte ett knep utan politisk medvetenhet.

Datumen för marschen är inte resultatet av cyniska manipulationer. "Landdagen" markerar dödandet av palestinska demonstranter, medborgare i Israel som protesterade mot exproprieringen av deras mark, och har blivit en nationell dag som förenar palestinier oberoende av stängslen eller pass som skiljer dem åt. Smärtan över deras förlorade hemland 1948 är inte en undanflykt. Valet av

en sex veckor lång fortsatt aktion längs gränstängslet är ett politiskt försök att bryta igenom den av Israel påtvingade externa blockaden, liksom en intern sådan.

Det är inte palestinsk nationalism som håller på att dö (en åsikt som observatörer i Israel uttrycker och tillskriver detta de politiska fel som begåtts av den palestinska presidenten Mahmoud Abbas). Det som håller på att dö är den traditionella organisationen som fram till idag representerade den – PLO - och Hamas som brister i sina försök att bli det alternativ som alla kan acceptera. Det palestinska samhället som är less och trött på sitt ledarskap och den politiska splittringen, sjuder av initiativ.

Folk söker efter något nytt som kan bryta ner både de fysiska och de psykologiska barriärerna som skiljer de olika parterna åt, medan man grundar det på det som finns av nationell palestinsk identitet som alla kan acceptera. Det är också så vi måste se återvändandemarschen i år – om Israel fortsätter och lyckas i att hejda marschen, eller inte.

Det israeliska beslutet att använda dödliga metoder för att förtrycka en folklig civil aktion är ett politiskt och inte militärt-logistiskt val. Trots äktheten i marschens budskap om återvändande är den israeliska regeringen och armén inte rädda för att förverkligandet av rätten till återvändande nu står på agendan. Det är inte skälet till att de gav soldater order att skjuta för att döda – de säkraste

sätten att på kort och medellång sikt trycka ner protesten. Initiativet bakom marschen skakar stabiliteten i den vitala pelaren i israelisk politik och dess planer att förhindra det palestinska nationella projektet genom att avskilja Gazaremsan från resten av det palestinska samhället på Västbanken och i Israel. Denna avskiljning som gradvis genomförts under 27 år förorsakade inte bara direkt den fruktansvärda ekonomiska och miljöbetingade försämringen utan bidrog också till att två palestinska regeringar skapades – vilket också har tjänat israeliska syften mycket bra. Marschen är ett socialt och politiskt initiativ som försöker kringgå hindret med två regeringar.

Man kan förmoda att Israels försvarsmakt och dess talespersoner vet hur de ska svara mot vilken utveckling det än må bli: Om protesterna från återvändandemarschen upphör, kommer det att tillskrivas den järnhand man använde redan första dagen. Om demonstrationerna fortsätter, kommer man att förklara det med att järnhanden var för svag. Från första början hävdade militära källor att demonstrationen inte var så fredlig som organisatörerna presenterade den som. Som Amos Harel skrev i Haaretz: "Några brandbomber avfyrades, även några vägbomber, man tände på några däck och några försök gjordes att klippa av stängslet och ta sig in i Israel." Var alla de 15 dödade inblandade i såna påstådda handlingar som, även om de genomfördes, inte omedelbart riskerade soldaternas eller andra israelers liv? Var alla

de uppskattningsvis 700 som skadats av skarp ammunition inbegripna i dessa påstådda handlingar? När vi får se detaljerade vittnesmål och foton som dokumenterar hur en del av dem som dödades och sårades hade skjutits i ryggen, och den festliga, medborgerliga atmosfären som rådde bland demonstranterna – då kommer det redan att vara gårdagens nyheter.

Armén tillåter sig att kränka internationell rätt och skjuta på obehäpnade civila, och t.o.m. döda dem eftersom det israeliska samhället accepterar detta som en a priori försvarshand-

ling, utan att undersöka detaljerna. Och trots några få svaga fördömanden från regeringar i världen utgör de inte något hinder för att avskräcka Israel. Återvändandemarschen – vare sig den fortsätter eller inte – talar om för Israel och det internationella samfundet att invånarna på Gazaremsan inte är hopplösa och passiva välgörenhetsfall utan en politiskt medveten allmänhet.

Översättning:
Anja Emsheimer

www.haaretz.com

B'Tselem uppmanar soldater att vägra skjuta på demonstranter i Gaza:

Att skjuta på obehäpnade demonstranter är olagligt, och en order att göra det är extremt olagligt

Pressmeddelande den 4 april 2018 – för omedelbar publikation

I MORGON (TORSDAG) kommer B'Tselem att initiera en kampanj under rubriken "Tyvärr, kommandant, jag kan inte skjuta". Kampanjen kommer att inbegripa tidningsannonser som klargör för soldaterna att de måste vägra att öppna eld mot obehäpnade demonstranter. Organisationen tar detta ovanliga steg efter händelserna förra fredagen, då soldater sköt skarpt på obehäpnade demonstranter. Av minst 17 palestinier som dödades den dagen dödades tolv under protesterna. Ytterligare hundratals skadades av skarp ammunition. Militären håller på att förbereda sig

inför demonstrationerna, men i stället för att försöka undvika antalet dödade eller sårade, har officiella källor i förväg meddelat att soldater kommer att skjuta skarpt på demonstranter även om de är hundratals meter från stängslet. B'Tselem varnade för det förväntade resultatet av denna policy och nu, före de väntade demonstrationerna på fredag, klargör man åter att det är olagligt att skjuta på obehäpnade demonstranter och att order att skjuta på det här sättet är uppenbart olagliga.

Ansvar för att utfärda dessa olagliga

ga order och för deras dödliga följder vilar på beslutsfattarna och – framför allt – på Israels premiärminister, försvarsminister och befälhavare. Det är också de som är skyldiga att ändra på dessa reglement före de planerade protesterna nu på fredag, för att förekomma ytterligare offer. Som sagt, det är också kriminellt att lyda uppenbart olagliga order. Så länge som soldater i fält fortsätter att få order att skjuta skarpt mot obeväpnade civila, är de skyldiga att vägra lyda.

B'Tselem vill betona att det olagliga i sådana order "inte är en formal fråga, ej heller om det uppfattas helt eller delvis som sådant". Tvärtom handlar det om "otvetydigt rättsbrott, som uppenbart framgår av själva ordern. Det handlar om ett kommando av klart kriminell karaktär eller så är handlingarna den beordrar kriminella. Det är en olaglighet som plågar ögat och kränker hjärtat, om ögat inte är blint och hjärtat inte kallt eller korruperat". I motsats till det intryck som äldre officerare inom det militära vill ge, och ministrar i regeringen, får militären inte agera som den själv tycker är passande; ej heller kan Israel på egen hand bestämma vad som är tillåtet och inte när man har att göra med demonstranter. Precis

som i alla andra länder måste Israels handlingar underställas internationell rätt och de restriktioner dessa ålägger vad gäller användandet av vapen, särskilt skarp ammunition.

Villkoren begränsar användningen av dessa till tillfällen som medför påtaglig och omedelbar livsfara, och endast om andra alternativ saknas. Israel kan inte bara bestämma att dessa regler inte gäller dem.

Att använda skarp ammunition är uppenbart olagligt i de fall då soldater skjuter från långt håll på demonstranter på andra sidan stängslet som skiljer Israel från Gazaremsan. Dessutom är det otillåtligt att beordra soldater att skjuta med skarp ammunition på individer som närmar sig stängslet, förstör det eller försöker att komma över det. Naturligtvis får militären förhindra sådana handlingar och t.o.m. hindra individer från att försöka genomföra dem, men att skjuta med skarp ammunition av enbart dessa skäl är absolut förbjudet.

Översättning:
Anja Emsheimer

www.btselem.org

B'Tselem utreds för att uppmana israeliska soldater att inte döda demonstranter i Gaza

IMEMC News & Agencies Human rights, Israel, den 8 april 2018

ISRAELS FÖRSVARSMINISTER Avigdor Lieberman har anmodat den israeliska justitiekanslern Avichai Mandelblit att utreda rättighetsgruppen B'Tselem för att uppmana israeliska soldater att inte döda demonstranter i Gaza.

I en tweet kräver Lieberman att staten "undersöker ledarna för B'Tselem för att de uppmanar till olydnad och även uppmanar soldater att vägra order i försvar för gränsen."

"Denna subversiva och otillförlitliga organisation, samt de som hatar Israel och internationella media som försöker att svärta ner våra soldater, som agerar på ett lagligt och moraliskt sätt i en komplicerad situation," säger han. "Vi kommer att sätta stopp för det."

B'Tselem slog tillbaka mot Lieberman och betonade att skarp ammunition för att skingra demonstranter är olagligt enligt israelisk lag.

I ett uttalande sade mänskliga rättighetsgruppen att ordern kränker kapitel 110 i Israels brottsbalk, och Liebermans försök att få gruppen utredd är utan något värde.

"Försvarsministern är den som manar till att bryta mot lagen, och det är bra att justitiekanslern nu får möjligheten att officiellt avgöra detta," säger B'Tselem, enligt Days of Palestine.

Översättning:
Anja Emsheimer

imemc.org

I Israel växer fascism och rasism som liknar tidig nazism

Zeev Sternhell 19.01.2018

JAG FRÅGAR MIG OFTA hur en historiker kommer att tolka vår tid om 50 eller 100 år. När, kommer han att fråga sig, började människorna i Israel inse att staten som grundades i självständighetskriget, på ruinerna av den europeiska judiska eran, och på beaktad av blod från soldater varav

några var överlevare från förintelsen, förvandlats till en fasa för dess icke-judiska invånare.

När började vissa Israeler förstå att deras grymhet och förtryck av andra, palestinier eller afrikaner, började förstöra den moraliska legitimiteten för dess existens som en suverän stat?

Svaret, som historikern kanske kommer att ge, finns i agerandet från Knessets medlemmar, såsom Miki Zohar och Bezalel Smotrich, och förslag från justitieminister Ayelet Shaked. Nationalstatslagen, som ser ut som om den formulerats av Europas yttersta nationalister, var bara början. Eftersom vänstern inte protesterade mot den, i Rothschild boulevard-demonstrationerna, tjänade den som en första spik i den Israeliska kistan. Den vars förklaring om självständighet kommer att förbli som ett museiföremål.

Den arkeologiska relikten lär oss vad Israel skulle ha kunna bli om samhället inte hade drabbats av den moraliska förödelsen som ockupationen och apartheid i dem ockuperade områdena innebär.

Vänstern är inte längre kapabel att övervinna den skadliga ultra-nationalismen som har utvecklats här, den typ vars europeiska gren nästan utplånade en majoritet av det judiska folket. Intervjuerna, som Haarets Ravit Hecht höll med Smotrich och Zohar (3 december 2016 och 28 oktober 2017) borde spridas på alla medier i Israel och i hela den judiska världen. I båda intervjuerna ser vi inte bara en växande Israelisk fascism utan också rasism i likhet med nazismen i dess tidiga skeden.

Precis som med varje ideologi utvecklades den nazistiska rasteorin genom åren. Först berövades judarna endast sina civil- och mänskliga rättigheter. Det är möjligt att det "judis-

ka problemet" utan världskriget hade slutat med "frivillig" utvisning av judar från rikets länder. Många judar från Österrike och Tysklands utvandrade trots allt i tid. Det är möjligt att detta är framtiden för palestinierna.

Smotrich och Zohar vill faktiskt inte fysiskt skada palestinier, förutsatt att de inte sätter sig upp mot sina judiska herrar. De vill bara beröva dem sina grundläggande mänskliga rättigheter, som självstyrande i sin egen stat och i frihet från förtryck eller med lika rättigheter, om territorierna officiellt annekteras av Israel. För dessa två representanter för Knesset-majoriteten är palestinierna dömda att förbli under ockupation för alltid. Det är troligt att Likuds centralkommitté också tänker på detta sätt. Resonemanget är enkelt: araberna är inte judar, så de kan inte kräva ägande över någon del av landet som lovades till det judiska folket.

Enligt Smotrichs, Zohars och Shaked's uppfattning är en jude från Brooklyn som aldrig har satt fot i detta land den legitima ägaren till detta land, medan en palestinier vars familj har bott här i generationer är en främling, som bara bor här på judarnas nåd. "En palestinier", säger Zohar Hecht, "har ingen rätt till nationellt självbestämmande eftersom han inte äger marken i landet. Av ansändighet accepterar jag honom här som medborgare, eftersom han föddes här och bor här - jag säger inte att han ska sticka. Jag är ledsen att säga detta men de har en stor nackdel - de föddes inte som judar. "

Man kan anta att även om de alla konverterade, lät sidolockar växa och studerade Torah, skulle det inte hjälpa. Det här är situationen för sudanesiska och eritreanska asylsökande och deras barn, som är Israeler i alla avseendena. Så var det även med nazisterna. Senare kommer apartheid,

som under vissa omständigheter kan tillämpas på araber som är medborgare i Israel. De flesta Israeler verkar inte oroliga.

Översatt av
Maria Fernström

www.haaretz.com

Ruth Fröland, JIPF:s äldsta medlem har gått bort, 97 år gammal

av *Gabor Tiroler*

RUTH FRÖLAND LÄMNADE jordelivet efter nittiosju år. Hon kom till Sverige 1936 med sin mor och sina systrar och förenades med fadern som hade bjudits hit för att ordna Tändsticksbolagets affärer efter Kreugerkraschen.

Jag kände Ruth sedan 1964–65 då hon var min lärare i tyska. Hon var född 1920 samma år som min mamma. De blev kollegor som språklärare och mycket goda vänner. Vi gjorde flera resor tillsammans.

Ruth var en krävande lärare, krävande i Kvinnoförbundet Fred och Frihets (IKFF) styrelse och krävande mot sina syskon och familj med, tror jag. Mest krävande var hon nog ändå mot sig själv. I läroverket tyckte hon aldrig att hon var tillräckligt väl förberedd för lektionen (men det var hon). Hon demonstrerade för fred och mot kärnvapen, vandrade i fackeltåg genom Jönköping år efter år. Ofta hade hon bjudit mig till möten om apar-

theid, USA:s krig i Indokina och Israels politik.

JIPF talade vi om då och då, hon brukade gå till mötena tillsammans med sin äldre syster och hon hade bestämda uppfattningar om de mer eller mindre radikala i ledningen. Vi deltog i ett par demonstrationer tillsammans och hon följde engagerat och var väl insatt i freds- och samförstånds försöken mellan palestinier och israeler. I en intervju med Ragnar Järhult i Arbetaren 43/99 sa hon bland annat: ”Inte så att jag är aktiv i synagogan, men jag är aktiv i en mycket liten förening som heter Judar för israelisk-palestinsk fred. --Jag

njuter av att vara där, medlemmarna kommer från världens alla hörn och det finns något i atmosfären som verkar som champagne på mig. De är så rasande roliga, självironiska, det finns så mycket kärlek och engagemang bakom. -- För mig handlar judiskhet om solidaritet och vissa kulturella rötter, byggt på en historisk tradition av förföljelse. Naturligtvis tycker jag inte bättre om judar än om andra, men i det där lilla sällskapet finns det en sådan värme, en sådan

... Jag hittar inga ord för det men det finns där. Och jag njuter.”
Min dotter besökte Ruth dagen innan hon gick bort och skrev till mig: ”Jag var hos Ruth den 13 februari, det var vackert. När jag sa till Ruth att vi väl var ganska jobbiga när vi stökade och bökade med hennes täcke och kud-
dar, då skrattade hon. Hon sade nästan inget men när sköterskan frågade om hon var nöjd med sitt liv så sa hon ett tydligt JA!”

Action Checkpoint, en gatuteater i Göteborg

Robert Lyons 10.4.2018

”Visa mig din legitimation. Vart ska du? Bor du här? Du fins inte på min lista över boende. Du kan inte gå igenom här. Vänd om. Vill du ha problem? Gå tillbaka!”

PALESTINAGRUPPEN I GÖTEBORG (PGG) kontaktade JIPF Göteborg i februari. De bjöd in oss tillsammans med Svenska Palestinakommittéen, Palestinahuset och Ship to Gaza för att planera och hålla i en serie evenemang i samband med ett besök från Youth Against Settlements (YAS) i början av mars. YAS är en organisation som är baserad i Hebron och som, bland andra aktiviteter, arrangerar Open Shuhada Street (OSS) – en årlig kampanj som fokuserar på attacken mot moskén på

Shuhada Street i Hebron 1994, i vilken 29 palestinier mördades och över 100 skadades av en bosättare med ett automatvapen, och efter vilken hela gatan, som varit en viktig gata för de boende och en handelsgata för palestinier, stängdes. Gatan är fortfarande

Judiska och palestinska aktivister firar "Frihets-seder" i det ockuperade Hebron

Joshua Leifer den 5 april 2018

MEDAN SOLNEDGÅNGEN FÄRGADE staden Hebron i rosenrött, höll över 100 palestinier, israeler och internationella aktivister i onsdags en "Frihets-seder" i den ockuperade staden. Sedern var organiserad av den i Hebron belägna palestinska gruppen Youth Against Settlements (YAS) och medlemmar i All That's Left, ett anti-ockupationskollektiv med övervägande nordamerikanska judar.

Deltagarna, även Knesset-ledamoten Mossi Raz (Meretz) och den f.d. talmannen i Knesset Avraham Burg, satt tillsammans på färggranna plaststolar på gårdsplanen i Youth Against Settlements samlingslokal i Tel Ru-meida i närheten av Hebron.

Händelsen hade planerats för att visa att det var 50 år sedan den första israeliska bosättningen i Hebron bildades, och palestinier fördrevs från mark och hem i staden, sade organisatörerna.

"Som du vet firar de flesta israeler idag Pessach, men i kväll är det anorlunda," sade Izzat Karake, en ledare i Youth Against Settlements. "Israeler kom hit för att förena sig med palestinier och tala om för de andra, 'att vi kämpar för mänskliga rättigheter och är mot ockupationen'."

"Vi sitter på samma plats men vi är

inte jämlika," fortsatte Karake. "För ingen är fri förrän vi alla är fria."

Att fira Frihets-seder var inte bara ett krav på ockupationens slut utan "en försäkran om vårt engagemang för att få ett slut på ockupationen", klargjorde Daniel Roth, medlem i All That's Left och en av organisatörerna för det hela.

Judisk tradition, identitet och kultur utgör kärnan i varför Roth vill arbeta för en rättvis fred och ett slut på ockupationen, tillade han. "En frihets-seder som väver samman gammal tradition med modern tradition, ta historieberättandet in i centrum av själva påskfirandet och förenar detta med vnutida strider, övertygar mig oerhört."

Händelsen hade sin förebild i firandet av Frihets-sedern 1969 i Washington D.C. när 800 människor – judar, kristna, rabbis, ministrar, svarta och vita – firade pessach och sörjde att det var ett år efter mordet på Martin Luther King Jr. Arthur Waskow, amerikansk judisk medborgarrättskämpe, skissade på Haggadan för Frihets-sedern som, med hans ord, kombinerade "berättelsen om forntida hebréers befrielse från Faraos med det svarta Amerikas, det vietnamesiska folkets befrielsekrig, med episoder från Dr. King och Gandhi."

”Vad skulle vara naturligare än att fira den frihetskåftiden tillsammans med palestinierna som kämpar för frihet från ockupationen på den plats där alla problemen började”, berättade Knesset-ledamoten Mossi Raz för +972 Magazine, när de som deltog i kåftiden började äta.

För Avrum Burg, den f.d. talmannen i Knesset, hade detta att händelsen ägde rum i Hebron en särskild betydelse. ”Min familj kommer från Hebron, på min mors sida är jag åttonde generationen hebronit,” sade Burg. ”Halva min mors familj dödades i massakrerna 1929, och halva hennes familj räddades av palestinsk ´Righteous among the nations´ här i Hebron”.

I kommentarer, till synes riktade till de judiska bosättarna och soldaterna i Hebron nästan 90 år senare, fortsatte Burg, ”Jag säger: Lämna denna plats för deras skull som räddade oss 1929!”

Aktivister från Youth Against Settlements och All That’s Left turades om att läsa på arabiska, hebreiska och engelska i en haggadah som or-

ganisatorerna hade förberett med texter som de hade skrivit om frihet och motstånd mot förtryck, dikter av Mahmoud Darwish och Marge Piercy samt kreativa bearbetningar av traditionella delar av seder.

I stället för de typiska frågorna från fyra barn presenterade Frihets-sederns Haggadah ”barnet som bundsförvant,” ”förtryckarbarnet,” ”det förtryckta barnet,” och ”barnet som vi låtsas helt enkelt inte vet tillräckligt mycket för att ställa frågor”. Skälet till att äta matzah, förklarade Haggadan, var ”för att komma ihåg förtrycket i världen och alla former av orättvisa (vår skyldighet för varje generation att komma ihåg).”

Karake vände sig till de israeliska och judiska deltagarna innan de gick på sina bussar tillbaka till Tel Aviv och Jerusalem, och påpekade att 100 människor hade deltagit i invigningen av denna Frihets-seder. ”Jag hoppas att vi nästa gång ska bli 1000.”

Översättning:
Anja Emsheimer

972mag.com

Att ge två-statslösningen gestalt – om Dorit Rabinyan, en läse-cirkel och ...

Bonzo Hollander 26/4 2018

PÅ KVÄLLEN DEN 14e mars hade Kulturhuset vid Sergels Torg ett författarsamtal med persisk-israeliska Dorit Rabinyan. Fokus var på hennes roman "Alla floder flyter mot havet".

Bland många tänkvärda teman fastnade hos mig ett där hon beskrev skillnaderna mellan hur hennes palestinske kärlek (med roman-namnet Hilmi) och hon ville ha deras relation. Hon önskade sig en 'två-statslösning' i bästa mening: Där de älskar varandra men respekterar gränserna. Han däremot ville ha en 'en-statslösning' där de snärjde ihop sig och gränserna upplöstes.

För egen del har jag varit nyfiken på Dorit Rabinyan sedan jag hörde henne på Moderna Museet Litterature år 2016. Då hade vare sig den engelska översättningen – "Border life" – eller den svenska kommit ut. Men boken hade i vissa avseenden 'stoppats' i Israel. Redan Balzac beskrev i 'Förlorade illusioner' hur bra det är med en skandal när det gäller spridningen av ett konstnärligt verk. Och även i detta fall gällde det att 'censuren' hjälpte boken.

I en recension av den nyutkomna svenska utgåvan citerade Anita Goldmann det israeliska utbildningsministeriets formulering av varför boken ej var lämplig att läsas i skolor: "Varje sektors identitet och kulturarv bör

respekteras, intima relationer mellan judar och icke-judar hotar de separata identiteterna. Unga tonåringar tenderar att romantisera ... och förstår inte betydelsen av rasblandning." (Ur recensionen i DN 14/3).

Men Kulturhus-samtalet om boken berörde också Dorit Rabinyan's klivna relation till Israel: Försvarare när hon möter palestinier och andra som ifrågasätter landet – stenhård kritiker inåt. Som judinna med rötter i Persien har hon många skäl att tycka om Israel: T.ex. för den hyggligt fungerande demokrati som israeliska judar åtnjuter och för kvinnornas långt starkare ställning.

Dorit Rabinyan verkade också personligt sympatisk: Hon framhöll sina litterära förebilder och när jag bad henne om författarförslag för en planerad - läsecirkel i Stockholm (judisk/ 'jipfisk'/ sekulär-judisk/palestinsk-israelisk or whatever) gav hon mig en rad namnförslag. Just nu minns jag tyvärr bara israeliska Ronit Matalon (av Egyptisk härkomst).

När Maria Fernström från JIPFs styrelse och jag i dag satt och hjärnstormade kring hur en läsecirkel kan läggas upp var en given slutsats att åtminstone ha med "Alla floder flyter mot havet". Tidigare har vi talat om att döpa cirkeln efter den israeliska sociologen Eva Illouz men nu vet vi inte längre vad cirkeln ska heta.

Israel exproprierade en palestinsk källa. Varför? För att man kan.

Av Laura Wharton, 6 mars 2018

”DEN HÄR PLATSEN kommer att låta turister och boende i och utanför Jerusalem gratis få avnjuta ett vackert område med en unik utsikt över Jerusalems berg,” tillkännagav Ze’ev Elkin, minister för miljöskydd och Jerusalems angelägenheter. Men Elkin glömde att nämna invånarna i den angränsande byn Walajeh som tidigare haft tillgång till källan – fram till nu.

Att platsens återöppnande - vilket sammanförde Elkin, Jerusalems borgmästare Nir Barkat, biträdande borgmästare Moshe Lion, och andra - utmärkte också det faktum att de palestinska invånarna i Walajeh hade förflyttats från området. Genom att flytta checkpointen mot Jerusalem till den andra sidan av källan och även den arkeologiska platsen har den israeliska regeringen stoppat

palestinier från att komma dit, något de har kunnat göra i många år.

Det här är inte första gången som invånarna i Walajeh har fördrivits från den mark och det vatten som utgör deras levebröd. Första gången de kom till området var efter Israels Frihetskrig och efter att ha flytt från ett näraliggande område som hade fallit under israelisk kontroll. Efter Sexdagarsskriget annekterade Israel största delen av marken i närheten av byn. Ändå var deras hem kvar bortom gränserna för kommunen Jerusalem. De saknar de blå ID-korten som de andra palestinska invånarna i staden har fått.

Byns närhet till Jerusalem visade sig bli dess fall. Den israeliska regeringen beslöt att skilja byborna från deras mark, först genom att förklara byns

2018 års medlemsavgift

Det är dags att betala medlemsavgiften!

JIPF är en ideell förening! Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:

- 290 kr medlemskap inkl. JIPF-bladet •
- 540 kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet •
- 140 kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet •
- 190 kr endast JIPF-bladet •

plusgiro **475 29 17-7**

OBS: glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress

Styrelsen

jordbruksmark för "nationalpark", något som Israel ofta gör för att isolera palestinska byar. Sen utsatte de israeliska parkmyndigheterna byborna för trakasserier. Israel byggde separationsmuren på ett sådant sätt att den stänger av byn från dess jordbruksmarker.

Därefter flyttade kommunen helt lugnt och i strid med den juridiska rådgivaren i kommunens planeringskommitté, checkpointen mot Israel till bortom Ein Hiniyeh-platsen. Fram till dess brukade palestinier och israeler, liksom många invånare i Walajah komma till platsen som till en utflyktsplats.

Nu har palestinier inte tillgång till källan intill sina hus. De är tvungna att på håll se israeler avnjuta den lilla parken som tagits ifrån dem.

Den israeliska regeringen annekterade de facto källan och spärrade av tillgången till den för invånarna i den näraliggande byn Walajah. Varför? Helt enkelt därför att man kan.

Tjänstemännen, som deltog i ceremonin för återöppnandet av Ein Hiniyeh, brydde sig inte om att de log inför kameran vid en plats som till helt nyligen hade varit öppen för palestinska familjer. De brydde sig inte om att barnen i Walajah, som en gång använde källan för bad och lek, blir tvungna att titta på israelerna som tog deras plats. Inte en enda av tjänstemännen frågade sig vilken inverkan detta har på ett palestinskt barn som måste vara med om att källan intill hans hus stals från honom? Vem kommer han därför att hata? I det palestinska barnets ögon var tjänstemännens leenden ondskefulla och likgiltiga leenden - ockupationens ansikten.

Dr. Laura Wharton kommunfullmäktige i Jerusalem för partiet Meretz. Denna artikel publicerades först på hebreiska i Local Call.

Översättning
Anja Emsheimer

972mag.com

Natalie Portman's
Refusal to shake
Netanyahu's hand
Verges on anti-Semitism.
So said Minister Steinitz.

If that is so, then
There are in Israel
Quite a lot of
Anti-Semites.

Published in Haaretz, 27/04/18

Vintillverkare i bosättning – på stulen mark – uppgavs vara den bästa vintillverkaren i Israel 2018

Postad i Facebook

Kerem Navot* – Naboths vingård

VI LÄSTE I The Jerusalem Post, en klart högerorienterad tidning, att Psagot av World Finance förklarats vara den bästa israeliska vintillverkaren 2018. Vi ser oss nog inte som experter på vinindustri, men vi vet förvisso ett par saker om statusen för den mark där druvorna har odlats i Psagot.

Liksom affärsplanen för det kriminella märket 'Meshek Achiya' (som vi redan har ägnat ett inlägg), grundar sig även affärsplanen för Psagots vintillverkare på upprepad egendomsstöld och systematiskt våld mot palestinska jordägare. På Psagot-vintillverkarens webbsida anges de vinodlingarna som druvorna kommer från. Fyra av de fem vinodlingarna belägna på Västbanken (Psagot, Elon Moreh, Kida – öster om Shilo- och Har Bracha) ligger i närheten av bosättningar med kärnan av religiösa extremistbosättare; de leder tendensen att ta över jordbruk på privatägd palestinsk mark på Västbanken.

2013 publicerade vi rapporten 'Naboths vinodling – israeliskt bosättarjordbruk, ett sätt att ta över mark på Västbanken', där vi visade att majoriteten av vinodlingarna som bosättare hade anlagt 1997 och 2012 hade planterats i närheten av religiösa

och extremistiska bosättningar längs bergshöjderna, och att de flesta av dem (minst 57 %) faktiskt hade planterats på privatägd mark. Den här tendensen har även fortsatt på senare år (2013-2017) då bosättare tog över ytterligare 320 dunum privatägd palestinsk mark för att odla vin.

Vintillverkaren Psagot grundades 2003 vid vinodlingar kring bosättningen Psagot på näraliggande vidsträckta privata landområden. Dessa ägs av invånarna i Al Bireh som inte kom åt dem p.g.a. systematiskt våld som senare ersattes av ett olagligt elstängsel som byggts runt bosättningen.

Situationen för denna vintillverkare och flera andra vintillverkare i bosättningarna längs den religiösa bergshöjden, grundar sig helt på pågående och beräknad kriminell aktivitet som utövas under arméns och de rättsliga myndigheternas beskydd – väl medvetna om fenomenet men föredrar att tillåta dess fortsatta existens.

* Kerem Navot är en israelisk NGO (grundad 2012) som föreslår ett nytt synsätt på den pågående markstölden på Västbanken, särskilt i område C som omfattar 61 % av Västbanken.

Den gör det utifrån sitt unika och banbrytande forskningsprojekt med syfte att utmana systemen och policyn bakom denna praxis som pågått i årtionden. Kerem Navot bedriver omfattande forskning om hur mark ska användas och använder en metodik som utvecklats under årtal av

erfarenhet på området. Vi bedriver vårt arbete på grund av informations- och kunskapsbrist i denna fråga hos allmänheten. Vi ämnar belysa dessa frågor. <http://www.keremnavot.org/english>

Översättning
Anja Emsheimer

Indignation över ny israelisk lag som godkänner att palestinier i Jerusalem berövas sitt boende

Bethan McKernan torsdagen den 8 mars 2018

PALESTINIER OCH människorättsaktivister har reagerat med ilska över att en kontroversiell lag om "lojalitetsbrott" har godkänts av Israels Knesset, något som kommer att tillåta myndigheterna att ta ifrån araber som bor i Jerusalem deras rätt att bo där.

Dokument som tillåter palestinier att vistas där anses vara ett hot mot staten och kan beslagtas av inrikesministeriet enligt det nya lagförslaget som man i onsdags röstade om.

Ett tillägg till lagförslaget, som första gången väcktes i september, innebär också att Högsta Domstolen inte kommer att kunna ifrågasätta några av inrikesministeriets föreskrifter.

Det kommer också att gälla palestinier som man tror har uppgivit felaktig vistelseort.

Åtgärderna kommer att användas "mot permanentboende invånare som planerar att genomföra attacker mot israeliska medborgare", sade Aryeh Deri, inrikesministern på högerkanten, på Twitter efter att omröstningen hade genomförts.

Den palestinska befrielseorganisationen (PLO) kallade den vagt formulerade nya lagen för "djupt rasistisk". "Den israeliska regeringen berövar oerottligt palestinier från Jerusalem deras möjlighet att bo och rätten att stanna kvar i sin egen stad. Den agerar därigenom stick i stäv med internationell rätt samt kränker internationella mänskliga rättigheter och humanitär rätt," sade PLO-veteranen Hanan Ashrawi i ett uttalande.

Ca 420000 palestinier bor i östra Jerusalem som Israel annekterade och ockuperade under Sexdagarskriget

1967, något som inte erkänts i internationell rätt.

De flesta araber som bor i staden har inte israeliskt medborgarskap: de har i stället permanenta ID-kort för vistelse där och tillåts använda tillfälliga jordanska pass för utlandsresa. Till dags dato har ca 14000 fått sina tillstånd att bo i Jerusalem återkallade.

Första gången den nya lagen föreslogs var 2017 efter att Israels Högsta Domstol hade förkastat ett beslut från inrikesministeriet att beröva en tidigare minister i Knesset och tre valda Hamas-tjänstemän deras tillstånd att bo i Jerusalem.

Antalet knivattacker och skjutande i den omstridda staden har de senaste tre åren i rad ökat, något som har kallats för "Jerusalem-intifadan" eller den "tysta" intifadan.

Oroligheterna kan i stort sett tillskrivas sammanbrottet i fredssamtalen 2013-2014, det allt större antalet israeliska bosättningar på den ockuperade Västbanken och avsaknaden av ekonomiska möjligheter för palestinska ungdomar.

I juli blev det intensiva sammanstötningar om tillträdet till området för al-Aqsa-moskén efter att de israeliska myndigheterna hade installerat säkerhetskameror, röntgenapparater och andra säkerhetsåtgärder för vad som sågs som ett försök att kontrollera platsen.

Spänningarna förvärrades ytterligare genom den amerikanska presidenten Donald Trumps beslut i december att erkänna Jerusalem som den israeliska statens odelade huvudstad. USA:s ambassad kommer i maj att flyttas från Tel Aviv till Jerusalem.

Den palestinska människorättsgruppen Adalah, med bas i Israel, sade att den nya israeliska lagen är olaglig enligt internationell humanitär rätt eftersom östra Jerusalem anses vara ockuperat territorium.

"Palestinska invånare är en skyddad civilbefolkning... /det är olagligt/ att påtvinga dem skyldighet att vara lojala mot ockupationsmakten, för att inte tala om att neka dem permanent boende utifrån detta," sades det i ett uttalande.

Översättning
Anja Emsheimer

www.independent.co.uk

Coincidence?

Netanyahu might
Soon face judges
To answer
Criminal charges.

Now he is striving
To undermine
The Supreme Court.

Coincidence?

Published in Haaretz, 20/04/18

Israel använder sig av turism för att legitimera bosättningar, säger en EU-rapport

Oliver Holmes, Jerusalem 1 februari 2018

Exklusivt: *EU:s missionschefer varnar för 'turistbosättningar' som används som politiskt redskap*

ISRAEL HÅLLER PÅ att bygga ut platser för arkeologiska utgrävningar och turism för att legitimera olagliga bosättningar i palestinska omgivningar nära Jerusalem, enligt varningar från EU-diplomater i staden.

En rapport som sipprat ut och som The Guardian fått tag i, beskrev projekt i östra Jerusalem – ockuperat av Israel sedan 1967 – som använts som "ett politiskt verktyg för att göra om den historiska berättelsen och för att ge stöd till, legitimera och utöka bosättningar".

Rapporten identifierade utgrävningar i hjärtat av ett distrikt med en majoritet av araber, ett föreslaget linbaneprojekt med hållplatser på konfiskerad mark och öronmärka uppbyggda urbana områden som nationalparker.

"Östra Jerusalem är den enda platsen där israeliska nationalparker uppges vara befolkade omgivningar," sade rapporten.

Dokumentet, en rapport som EU:s missionschefer i Jerusalem årligen skriver, presenterade en ruggig bild

som sade att den allmänna situationen i staden och fredsutsikterna hade försämrats.

Marginaliseringen av palestinier som utgör ca 37 % av stadens invånare, fortsatte oförminskat, med fler än 130 förstörda byggnader och 228 människor som förflyttats, enligt rapporten.

Ett rekordstort antal förslag på israeliska bosättningar och den fysiska isoleringen av palestinier under strikt israeliskt system för boendetillstånd betydde "att staden i stort sett har upphört att vara det palestinska ekonomiska, urbana och kommersiella centrum som den brukade vara".

Arkeologi och utvecklingen av turism via regeringsinstitutioner, samt privata bosättningsorganisationer, etablerade vad man sade var "en berättelse grundad på den historiska kontinuiteten av judisk närvaro i området på bekostnad av andra religioner och kulturer". Viktigast bland dem, varnade rapporten, var Davids stad, en av regeringen finansierad arkeologisk park i närheten av palestinska Silwan där turer anordnas i ruinerna av det forntida Jerusalem.

Platsen sköts av en bosättningsorganisation som "främjar en exklusiv ju-

disk berättelse medan man avskiljer platsen från dess palestinska omgivningar”.

Omkring 450 bosättare bor i Silwan under hård bevakning, enligt rapporten, sida vid sida med 10 000 palestinier. Den varnade också för fortsatta vräkningar av palestinska familjer, och den ökande israeliska säkerhetsnärvaron har skapat en särskild spänning.

Nyligen kom planer på ett projekt med linbana, i maj godkänt av det israeliska kabinettet, för att förbinda västra Jerusalem med Gamla staden, en del av Jerusalem som internationellt erkänts som ockuperad.

Projektet förväntas bli funktionsdugligt 2020 med syftet att transportera över 3000 människor i timmen; rapporten varnade för att den ”högst kontroversiella” planen skulle bidra till att konsolidera ”bosättningar för turism”. Projektet syftar även till att,

i en andra ännu ej godkänd etapp, sträcka sig in i östra Jerusalem.

”Kritiker har beskrivit projektet som att det gör världsarvet i Jerusalem till en kommersiell park medan palestinier som bor där är obefintliga i den berättelse som besökare får sig till livs”, sades det.

Dessutom varnade diplomaterna för att linbanan skulle kunna leda till en försämring av säkerhetssituationen eftersom den skulle placeras ca 130 meter från Tempelberget/Haram al-Sharif-området som vördas av både muslimer och judar.

I somras dödade beväpnade män två israeliska poliser vid ingången av platsen; myndigheterna installerade därefter metalldetektorer vilket ledde till ytterligare sammanstötningar.

Översättning
Anja Emsheimer

www.theguardian.com

Bigger corruption

...but

The biggest
Corruption
Of all
Is the occupation!

Published in Haaretz, 23/02/18

Feverishly

11 years after,
As now revealed,
A big operation
Against a Syrian
Nuclear pile,
The army is now
Feverishly preparing for
Unarmed Palestinians
Marching en masse
To the Gaza border.

Published in Haaretz, 23/03/18

Ahed Tamimis framtvingade uppgörelse illustrerar tydligt den militära ungdomsdomstolens roll: Att försvara ockupationen, inte minderåriga palestinier

B'Tselems pressmeddelande den
21 mars 2018

FREKVENSEN AV FÄLLANDE domar i Israels militärdomstolar på Västbanken är nästan 100 % - inte för att de militära åklagarna är så skickliga utan för att palestinska åtalade ogärna undertecknar en uppgörelse där de erkänner sig skyldiga. En ny rapport som B'Tselem publicerade igår visar att de åtgärder, som Israel det senaste årtiondet har skyltat med som exempel på att minderåriga palestinier får en bättre behandling inför militärdomstolarna, handlar föga om försvaret av minderåriga utan helt om PR. Faktum är att den militära ungdomsdomstolens primära syfte är att få till stånd uppgörelser mellan försvaret och åklagaren, som den som undertecknades idag.

I eftermiddags godkände militärdomstolen i Ofer uppgörelsen för Ahed och Nariman Tamimi. De inbegriper åtta månaders fängelse och böter. En ny rapport som B'Tselem publicerade igår, "Minderåriga i Fara: Kränkning av Minderåriga Palestiniernas Rättigheter i Israels Militärdomstolar", analyserar de förändringar som Israel har offentliggjort under det senaste årtiondet angående behandlingen av minderåriga palestinier i militärdomstolar. Rapporten avslöjar att dessa tekniska förändringar visserli-

gen har varit användbara i israelisk propaganda men inte har gjort något för att förbättra försvaret av minderårigas rättigheter.

Den militära ungdomsdomstolen, vars bildande Israel ser som en milstolpe i skyddet av minderårigas rättigheter i det militära domstolsystemet, har som sin primära roll att godkänna uppgörelser som redan har träffats mellan försvaret och åklagaren utanför rättssalen. Nästan alla minderåriga skriver under uppgörelserna sedan de inte har fått mycket till val av de militära domstolarnas häktningsspolitik: de flesta minderåriga hålls i fängsligt förvar från det ögonblick de arresterats tills att de avtjänat domen. Att fullfölja en bevisrättegång inifrån fängelse är åtföljd av svårigheter, och de åtalade vet att om de fälls kommer de att dömas till fängelse hur som helst, eftersom det inte finns några alternativ. T.o.m. i det extremt otroliga fallet att de frikänns, är tiden de suttit arresterade genom hela rättegången lika lång, eller ännu längre, än den tid de kommer att tillbringa i fängelse under en uppgörelse.

Ahed Tamimis fall är exceptionell enbart därför att det har fått speciell

uppmärksamhet från medier, men det skiljer sig i huvudsak inte från hundratals liknande fall varje år. Enligt siffror som Israel Prison Service (IPS) försett BˆTselem med hade IPS den 28 februari 2018 356 minderåriga palestinier i fängsligt förvar: 95 av dem avtjänade en fängelsedom, 257 befann sig i häkte före eller efter åtal, och fyra hölls i administrativt förvar. Medan Israel hävdar att man värnar de minderåriga palestiniernas rättigheter som man arresterar och ställer inför rätta, är det motsatsen som gäller: dessa minderårigas rättigheter skymfas rutinmässigt och systematiskt från det ögonblicket de arresteras.

BˆTselem, The Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories
P.O. Box 53132, Jerusalem 9153002

BˆTselems rapport i sin helhet: **Minors in Jeopardy – Violation of the Rights of Palestinian Minors by Israel’s Military Courts**, kan laddas ner från

www.btselem.org/sites/default/files/publications/201803_minors_in-Jeopardy_eng.pdf

eller från JIPF:s hemsida www.jipf.nu

Översättning
Anja Emsheimer

Pressmeddelande 3 maj 2018

Mahmoud Abbas, vald till president på livstid för Palestina, har än en gång uttalat sig antisemitiskt. Han anklagar nu judarna, inte nazisterna, för att ha framkallat förintelsen där 6 miljoner judar mördades. Som den israeliska journalisten Amira Hass noterar i Haaretz: ”Den som med Abbas påstår att judar mördades i Europa för att de var penningutlånare och ockrare sprider gamla unkna antisemitiska fördomar”.

JIPF, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred, fördömer kraftigt Abbas uttalande. Antisemitismen är en farsot som inte endast berör judar utan också är en del av den rasism som hotar ett öppet samhälle. Ömsesidig rasism är inte vägen till fred. Abbas uttalanden underblåser hatet i mellanöstern och minskar möjligheterna till varaktig fred mellan Israel och Palestina.

Olle Katz, ordförande för JIPF, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred
ollekatz@gmail.com

En sång är född

Uri Avnery den 7 april 2018

EN UTLÄNDSK VÄN skickade en sång till mig som han hade spelat in. En arabisk sång med en mild arabisk melodi, och som en arabisk flickkör sjöng, ackompanjerad av en flöjt.

Den går så här:

Ahed

Du är löftet och äran

Du står så högt som ett olivträd

Från vaggan till idag

Din ära kommer inte att kränkas

Palestina har såtts i oss

Som en hamn för varje skepp

Vi är landet och du vattnet

Du är täckt med ljust hår

Du är lika ren som Jerusalem

Du lärde vår generation hur det glömda folket ska revoltera

De trodde att palestinierna är rädda för dem

eftersom de är rustade och håller ett vapen?

Palestina har vuxit in i oss

Som en hamn för varje skepp

Vår nation måste enas och göra motstånd för Palestinas och fångarnas frihet

Dina blå ögon är ett fyrtorn

För ett land som har varje religion

Du enade folket långt borta och nära

Du tände gnistan i allas våra hjärtan

Du håller ditt huvud högt och uppmuntrar oss

Du tände ljuset i vårt mörker

Trots att dina händer är mjuka

Skakade de världen

Dina händer gav igen för slaget mot ockupanten

Och gav nationen sin aktning tillbaka

Palestina har såtts i oss

Och en hamn för varje skepp

Vi är landet och du vattnet.

OM JAG VORE ANHÄNGARE av ockupationen, skulle den här sången göra mig väldigt rädd.

För styrkan i sånger är mycket starkare än styrkan i vapen. Ett gevär slits ut men en sång håller i evighet.

I den israeliska arméns tidiga dagar fanns det en slogan som var uppsatt i vår matsal: "En armé som sjunger är en armé som segrar!"

Den nuvarande palestinska generationen har bestämt sig för att sänka sitt huvud och vänta tills stormen har bedarrat. Nästa palestinska generation kan tänkas handla på ett helt annat sätt.

På kvällen för min 15:e födelsedag gick jag med i en underjordisk (eller "terrorist") grupp för att bekämpa den brittiska kolonialregimen. Nästan åttio år senare minns jag varje sång från den tiden, ord för ord. Sånger som "Vi är okända soldater utan uniformer..." och många fler. Efteråt skrev jag en lovsång till mitt kompani.

I **SAMMA ÖGONBLICK** som jag såg scenen där Ahd al-Tamimi slog en israelisk armékapten i ansiktet, visste jag att något viktigt hade hänt.

Den brittiska politikern Lord Acton skrev sina kända rader: "Makt tenderar att korrumpas, och absolut makt korrumpas absolut." Jag skulle tillägga: "Att ockupera ett annat folk har en benägenhet att göra en dum, och en långvarig ockupation gör en ännu dummare."

Så här fungerar det: För att upprätthålla en ockupationsregim ett tag måste ockupanten tro på överlägsenheten hos sin ras och på sina undersåtars underlägsenhet och se dem som primitiva varelser. Vad ger honom annars rätten att underkuva ett annat folk? Det är precis vad som hänt oss nu.

I **DET ÖGONBLICKET** jag såg scenen på TV där Ahd slog till officeren i ansiktet, visste jag att något viktigt hade hänt. Det palestinska folket har en nationell hjältinna nu. Den palestinska ungdomen har en förebild att efterlikna.

Den israeliska allmänheten har vant sig vid ockupationen. De tror att det här är en normal situation, att ockupationen kan fortsätta i evighet. Men ockupationen är inte en naturlig situation, och en dag kommer den att få ett slut.

Tiotusen briter regerade över hundratal miljoner indier tills att en mager man vid namn Gandhi började producera salt på stranden, tvärt emot lagen. Den indiska ungdomen reste sig och brittisk regim föll som ett löv från ett träd på hösten.

Samma dumhet tog sitt grepp om alla som drev på ockupationen och som hade med Ahd al-Tamimi att göra. Arméofficerare. Åklagare, domare inom det militära.

Om vi vore kloka ockupanter – en oxymoron – skulle vi ha skickat hem Ahd för länge sen. Med tvång slängt

ut henne från fängelset. Men vi håller henne fortfarande inlåst. Henne och hennes mamma.

Det är sant, för några dagar sedan insåg armén sin egen dumhet. Med hjälp av Aheds hängivna (judiska) advokat, Gabi Lasky, utarbetades en "kompromiss". Flera åtalpunkter skippades och Ahded dömdes till "bara" åtta månaders fängelse.

Hon kommer att frigges om tre månader. Men det är för sent: bilden av Ahded finns redan inristad i varje palestinsk pojkes eller flickas inre, Ahded, flickan med ljusst hår, hennes blå ögon som lyser som ett fyrtorn. Ahded helgonet. Ahded frälsaren. Den palestinska Jeanne d'Arc, nationalsymbolen.

BERÄTTELSEN om Ahded al-Tamimi utspann sig på Västbanken. Men den fick en återklang även på Gazaremsan.

För de flesta israeler är Gazaremsan något annat. Den är inte ockuperat område. Den angår oss inte.

Men situationen på Gazaremsan är ännu värre än ren ockupation. Remsan är helt omringad. Norrut och österut ligger Israel, västerut kommer havet där den israeliska flottan skjuter på allt utom fiskebåtar nära stranden. Södern hör till Egypten som betar sig ännu värre än israelerna och i nära samarbete med dem.

Situationen på Gazaremsan är så nära helvetet som det går att komma.

Mat på existensnivå, elektricitet två till fyra timmar om dagen, vattnet är förorenat. Arbetstillfällena är ytterst sällsynta. Endast de som är allvarligt sjuka släpps ut.

Varför? Det har att göra med den demon som plågar den israeliska regeringen: den demografiska djävulen.

I det historiska Palestina, landet mellan Medelhavet och Jordanfloden, lever nu omkring 13 miljoner människor, uppskattningsvis hälften judar och hälften araber, med en lätt övervikt för araberna. Siffror är osäkra men på ett ungefär är det tre miljoner araber på Västbanken, två miljoner på Gazaremsan och 1.5 miljoner arabiska medborgare i Israel. Det arabiska födelsetalet är högre än det judiska snittet.

Dessa siffror stör många israeliska tjänstemäns sömn, särskilt politikerna. De söker efter möjligheter att ändra balansen. De hade en gång i tiden illusionen att om situationen i Gaza skulle bli outhärdlig, skulle folk där emigrera. Men så blev det inte. Palestinier har blivit väldigt sega och envisa.

Sen dök ett nytt mönster upp: bara ignorera dom skitstövlarna. Tänk er bara att Gazaremsan har sjunkit ner i havet, som en israelisk politiker en gång bad för. Ingen remsa, två miljoner palestinier mindre.

Men remsan finns där. Gaza styrs förvisso av det islamiska partiet Hamas medan Västbanken styrs av Abu Mazens PLO, och fiendskapen mel-

lan dem är hätsk. Men det har hänt i nästan alla historiens befrielse-erörelser. I vårt fall den underjordiska splittringen mellan Haganah ("Försvaret") som tillhörde det officiella sionistledarskapet, och Irgun ("Organization", förkortning för National Military Organization). Och så splittringen i Irgun och den t.o.m. ännu mer extrema LEHI föddes ("Fighters for the Freedom of Israel") som av britterna kallades "Stern Gang". Alla hatade de varandra.

Men bland folket finns det ingen skillnad alls. De är alla palestinier. Ahed är allas deras hjältinna. Kanske var hon förebild för det som hände förra veckan.

Det var lugnt ett tag på Gazaremsan. Något slags modus vivendi hade infunnit sig t.o.m. mellan Hamasregeringen och den israeliska. Israelerna gratulerade sig själva för sin klokskap. Och så hände det.

Plötsligt från tomma intet reste sig Gazas befolkning. Hamas organiserade dem att samlas på fredag nära gränstängslet, obeväpnade. En förlängd kampanj med passivt motstånd skulle ta sin början.

När jag fick frågan om vad som skulle hända, sade jag att den israeliska armén skulle skjuta för att döda. Enkelt: Israeler vet inte hur man handskas med passivt motstånd. De skjuter för att få det till våldsamt motstånd. Det vet de hur man ska handskas med. Med ännu mer våld.

OCH DET ÄR precis vad som hände i fredags, kampanjens första dag: kryptskyttarna var placerade längs linjen med order att skjuta "dem som stod i spetsen" - vem som helst som stack ut på något vis.

Om någon trodde att den demokratiska världen skulle resa sig och fördöma Israel, hade den sorgligt nog fel. Reaktionerna var som mest svaga. Det som avslöjades var vilket otroligt grepp den israeliska regeringen och dess sionistiska organisation har över världens politiska etablissemang och kommunikationskanaler. Med få undantag publicerades inte dessa avskyvärda nyheter alls, eller som mindre notiser.

Men detta kan inte fortgå länge till. Gazas protester kommer att fortsätta särskilt på fredagar (muslimernas heliga dag) fram till den 15 maj, Nakbadagen ("Katastrofen") till minne av massflykten/fördrivningen av halva det palestinska folket från deras hem. Palestinska flaggor kommer att fylla bildrutorna i hela världen.

Ahed kommer fortfarande vara i fångelse.

Översättning
Anja Emsheimer

zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avne-ry/1523017627

Dansk pensionsjätte utesluter Motorola på grund av deras förbindelser med israeliska bosättningar

MEMO den 7 mars 2018

DEN DANSKA PENSIONSJÄTTEN Sampension har officiellt uteslutit Motorola på grund av deras förbindelser med Israels olagliga bosättningar på ockuperat palestinskt territorium (oPt).

Sampension, en dansk arbetsmarknadspensionsfond på 290 miljarder danska kronor (43.5 miljarder dollar) uppdaterade nyligen sin lista på uteslutningar där man konstaterade att Motorolas leveranser av produkter till israeliska bosättningar är en kränkning av FN:s riktlinjer för företag och mänskliga rättigheter.

Enligt ActionAid Danmark (Mellempolkeligt Samvirke) som välkomnar dessa nyheter, drar Sampension tillbaka 15 miljoner danska kronor (ca 2.5 miljoner dollar).

Motorola har väldokumenterade kopplingar till den israeliska ockupationen och bosättningsverksamheten, och anses allmänt vara ett av de företag som FN:s kontor för mänskliga rättigheter kontaktat, med avseende på dess arbete med att offentliggöra en databas över företag som är delaktiga i bosättningsverksamheten.

Den senaste utvecklingen knyter an till att Sampension i oktober uteslöt fyra företag – inklusive två israeliska banker och telekommunikationsföretag Bezeq – för deras förbindelser med israeliska bosättningar i oPt och för deras utvinning av naturtillgångar där.

Företagen uteslöts därför att de kränkt Sampensions riktlinjer för investeringar i ockuperade territorier och speciellt ”beroende på finansieringen av bosättningar och utvinningen av naturtillgångar samt etablerandet av infrastrukturen för telekommunikationer på ockuperat territorium”.

Översättning
Anja Emsheimer

alethonews.wordpress.com/2018/03/07/danish-pension-giant-divests-from-motorola-over-ties-to-israeli-settlements/

Dublins kommunfullmäktige röstar till stöd för BDS, kräver att den israeliska ambassadören utvisas

Irlands solidaritetskampanj för Palestina (IPSC)/The Irish Examiner

Motionen i sin helhet lyder:

”Sedan det våldsamma grundandet av staten Israel 1948, åstadkommit genom den etniska rensningen av mer än halva den infödda befolkningen i Palestina, har staten Israel nekat palestinier deras grundläggande rättigheter och vägrat att föga sig i internationell rätt. Mot bakgrunden att Israel fortsätter att olagligt ockupera och kolonisera palestinsk mark, diskriminera palestinska invånare i Israel, och påtvingar dem en omänsklig blockad och belägring av Gaza samt nekar palestinska flyktingar rätten att återvända till sina hem, stödjer kommunfullmäktige och godkänner den palestinskledda bojkott-, desinvesterings- och sanktionsrörelsen för frihet, jämlikhet och rättvisa samt förbinder sig att avbryta alla affärskontrakt man har med Hewlett-Packard, både HP Inc. (PC:s och skrivare) och Hewlett Packard Enterprise för affärs- och regeringstjänster, liksom HP spin-off DXC Technology, eftersom HP och DXC tillhandahåller och sköter stora delar av Israels tekniska infrastruktur som används för att upprätthålla sitt apartheidsystem och bosättarkolonialism över det palestinska folket.”

IPSC ordförande Fatin Al Tamimi ... tackade fullmäktigeledamöterna för

deras principiella hållning trots att den israeliska ambassaden försökte ingripa: ”Jag skulle vilja uppriktigt tacka alla de fullmäktigeledamöter som röstade för motionen, särskilt People Before Profit- fullmäktigeledamöten John Lyons för att ha föreslagit motionen om BDS. Det handlar än en gång om tjänstemän vid den israeliska ambassaden som försökte lägga sig i irländsk demokrati genom att skriva till borgmästaren och kräva att han skulle stoppa motionen från att ens diskuteras. Jag tackar därför Dublins borgmästare... för hans stöd till motionen och för att ha vägrat ge efter för den israeliska ambassadörens krav. Jag tackar också de fullmäktigeledamöter som föreslog och röstade för motionen till stöd för utvisningen av den israeliska ambassadören – vilket visar att majoriteten av fullmäktige i Dublin inte välkomnar denne professionelle försvarare av krigsbrott och kränkningar av mänskliga rättigheter.”

Översättning
Anja Emsheimer

www.irishe Examiner.com/breakingnews/ireland/dublin-city-council-vote-to-support-economic-sanctions-against-israel-836549.html

www.ipsc.ie/bds/dublin-city-council-votes-to-support-palestinian-bds-movement-discontinue-hp-contracts

134 palestinska fotbollsklubbar skriver till Adidas: Sluta sponsra israeliska bosättningar

Den 12 mars 2018

Till Kasper Rørsted, Vd för Adidas

Cc till styrelseledamöterna Roland Auschel (Global Sales), Eric Liedtke (Global Brands), Harm Ohlmeyer (Finance), Karen Parkin (Global Human Resources) och Gil Steyaert (Global Operations)

BÄSTE HERR RØRSTED, herr Auschel, herr Liedtke, herr Ohlmeyer, fröken Parkin och herr Steyaert,

Vi skriver till er för att enträget uppmana Adidas att sluta sponsra Israels Fotbollsförening (IFA) på grund av deras djupa delaktighet i Israels kränkningar av internationell rätt och palestinska mänskliga rättigheter.

IFA sponsrar fotbollsmatcher i olagliga israeliska bosättningar på Västbanken vilket Human Rights Watch och andra organisationer för mänskliga rättigheter avslöjat. Det finns sex israeliska fotbollsklubbar i Israels bosättningar, på stulen palestinsk mark, som palestinier inte tillåts komma in i. Israels bosättningar bidrar till allvarligt missbruk av mänskliga rättigheter och är en direkt anledning till restriktioner på palestinsk rörelsefrihet, åtkomst till naturtillgångar och möjlighet att bygga hem och bedriva affärer.

IFA:s engagemang i Israels olagliga bosättningar har fördömts av bland andra Wilfried Lemke, FN:s särskilda rådgivare för sport, utveckling och fred, dussintals med ledamöter i Europaparlamentet (MEP), civilsamhället och grupper för mänskliga rättigheter samt offentliga personer från konst- och kulturvärlden. Trots dessa globala uppmaningar har IFA beslutat att sätta politiken före sporten och vägrat att upphöra med sin delaktighet.

Adidas är IFA:s viktigaste internationella sponsor och lånar därför ut sitt märke för att mörka och bortförklara Israels missbruk av mänskliga rättigheter, inklusive palestinska fotbollsspelares. Palestinska spelare attackeras rutinemässigt, fängslas och dödas. De nekas rörelsefriheten så att de inte ens kan bevista sina egna matcher. Palestinska idrottsarenor har bombats och förstörts. Israel t.o.m. hindrar palestinier från att importera fotbollsutrustning och att utveckla fotbollsredskap.

Att Adidas sponsrar IFA legitimerar och ger Israels olagliga bosättningar internationell täckning. FN:s säkerhetsråds resolution 2334 (2016) fördömer israeliska bosättningar såsom "flagranta kränkningar" av internationell rätt. På kontoret för FN:s

högkommissarie för mänskliga rättigheter (OHCHR) håller man på att upprätta en databas över företag som gör affärer i eller med Israels olagliga bosättningar som ett praktiskt steg i att utkräva ansvar av medskyldiga bolag. Adidas sponsrande av IFA hamnar på denna lista utifrån urvalskriterierna. Dessutom bidrar ert sponsrande av IFA – en organisation som är verksam i bosättningarna – till att göra Adidas medskyldigt och skulle kunna utsätta dem för konsumenters bojkottkampanjer i arabvärlden och globalt.

Adidas gjorde rätt i att sluta sponsra den så kallade ”Jerusalem Marathon” efter omfattande protester, uppmaningar till bojkott och regeringars fördömanden. Jerusalem Marathon, precis som IFA:s stöd till Israels olagliga bosättningar, är ett tydligt exempel på hur Israel använder sig av sporten för att bortförklara sitt förtryck och sin ockupation av palestinier.

Enligt er webbsida ”erkänner Adidas att man också har ansvar för att respektera mänskliga rättigheter och vikten av att visa att vi tar de nödvändiga stegen för att fullfölja denna sociala skyldighet.” I enlighet med Adidas ” eget direktinflytande ” kräver vi att ni följer er policy med socialt ansvar genom att sluta sponsra Israels Fotbollsförbundet (IFA) tills att de slutar medverka i Israels grava kränkningar av internationell rätt och missbruk av mänskliga rättigheter mot palestinier.

Översättning
Anja Emsheimer

Ett blygsamt men nödvändigt steg: BDS nominerat till Nobels Fredspris

DEN 31 JANUARI 2018 - den norske parlamentarikern Bjørnar Moxnes nominerade offentligt BDS-rörelsen för palestinska rättigheter till Nobels fredspris. Han gjorde det med stöd av sitt parti, det progressiva Rødt Party, och förklarade varför BDS ”borde få reservationslöst stöd av alla demokratiskt sinnade människor och stater.”

Uttalande av den norska parlamentarikern Bjørnar Moxnes om nomineringen av BDS-rörelsen för palestinska rättigheter till Nobels Fredspris: Som ledamot i det norska parlamentet använder jag med stolthet min auktoritet såsom vald tjänsteman att nominera Bojkott-, desinvestering- och sanktionsrörelsen för palestinska rättigheter till Nobels fredspris.

Att nominera BDS-rörelsen till detta erkännande ligger helt i linje med de principer som jag och mitt parti håller mycket högt. Liksom BDS-rörelsen är vi helt och hållet engagerade i att få ett stopp på den dominerande, rasistiska och högervidna politik som breder ut sig över en alltför stor del av vår värld, och i att skydda alla människors frihet, rättvisa och jämlikhet.

Inspirerad av den sydafrikanska apartheidrörelsen och den amerikanska medborgarrättsrörelsen, och

gräsrotterna, är den palestinsk-ledda BDS-rörelsen en fredlig, global rörelse för mänskliga rättigheter som manar till att använda ekonomiska och kulturella bojkottmetoder för att få ett slut på israeliska kränkningar av palestinska mänskliga rättigheter och internationell rätt.

BDS-rörelsen försöker få ett slut på Israels halvsekelånga militärstyre över 4.5 miljoner palestinier, inberäknat den tio år långa olagliga belägringen som kollektivt straffar och kväver närmare två miljoner palestinier i Gaza, den pågående tvångsvräkningen av palestinier från deras hem samt stölden av palestinsk mark genom att bygga upp olagliga bosättningar på den ockuperade Västbanken. Den strävar efter lika rättigheter för palestinska medborgare i Israel som för närvarande diskrimineras genom dussintals med rasistiska lagar, och försöker säkra den internationellt erkända lagliga rätten för palestinska flyktingar att återvända till sina hem och sin mark som de fördrivits från. Palestinska flyktingar utgör närmare 50 % av alla palestinier, och de har nekats rätten att återvända som enligt lag är garanterad alla flyktingar, helt enkelt utifrån deras etnicitet.

BDS-rörelsens mål och strävanden för grundläggande mänskliga rättigheter är oförvitliga. De borde få reservationslöst stöd från alla demokratiskt sinnade folk och stater.

Det internationella samfundet har en mångårig historia av att stödja fredliga insatser såsom bojkotter och des-

investeringar mot företag som drar fördel av kränkningar av mänskliga rättigheter. Internationellt stöd för sådana insatser var riskfyllda under kampen mot apartheid i Sydafrika och den rasistiska kolonialregimen i f.d. Rhodesia.

Om det internationella samfundet engagerar sig i att stödja BDS för att få ett slut på ockupationen av palestinskt territorium och på förtrycket av det palestinska folket, kommer ett nytt hopp att tändas för en rättvis fred för palestinier, israeler och alla människor i Mellanöstern.

BDS-rörelsen har fått stöd av kända personer, inklusive de tidigare vinnarna av Nobels fredspris Desmond Tutu och Mairead Maguire. Den har fått stöd av fackföreningar, akademiska föreningar, kyrkor, gräsrotsrörelser för flyktingars rättigheter, immigranter, arbetare, kvinnor, ursprungsfolkningar och HBTQ-grupper. Den hyllas alltmer av progressiva judiska grupper och antirasistiska rörelser runt om i världen.

Elva år efter att BDS inleddes är det hög tid för oss att engagera oss i att inte göra någon skada, och för alla stater att sluta vara delaktiga i Israels militära ockupation, rasistiska apartheidstyre, pågående stöld av palestinsk mark och andra flagranta kränkningar av mänskliga rättigheter.

Att tilldela BDS-rörelsen Nobels fredspris skulle vara ett mäktigt tecken som bevisar att det internationella samfundet engagerar sig i stödet för

en rättvis fred i Mellanöstern och i att använda fredliga medel för att få ett slut på militärstyre och fler kränkningar av internationell rätt.

Mitt hopp är att denna nominering kan bli ett blygsamt men nödvändigt steg mot att skapa en värdigare och vacker framtid för alla folken i regionen.

Översättning
Anja Emsheimer

Genom att frammana slutet på en judisk stat utmålas Abraham Burg som 'bråkmakare' i en liberal New York-synagoga

Philip Weiss den 28 februari 2018

I EN NY BOK driver den israeliska författaren och politikern Avraham Burg linjen om en en-statslösning som innebär federala judiska och palestinska politiska enheter. I måndags kväll hade han bjudits in av den progressiva New York-synagogan B'nai Jeshurun och New Israel Fund att tala om sina idéer.

Den mest betydelsefulla delen av kvällen handlade om hur obekväma de två liberala sponsorerna kände sig med Burg. Här har vi en sann aristokrat i det israeliska samhället (Burg har religiös, askenasisk och politisk härkomst samt är känd för sina extrema åsikter, han var interimspresident i Israel) som erbjöd de mest rimliga svaren på Israels problem – palestinier är våra jämlingar, det finns inte något som en judisk demokrati – och hans värdar behövde distansera sig från honom.

Rabbi Roly Matalon, den ledande kraften i synagogan, prisade Burg som en stor vän och som "om och om och om igen" har kommit till hans synagoga såsom en fredens röst, och gett honom råd i över 30 år "i svåra tider och i lättare tider och i tider då jag har behövt utveckla någon slags vision och finna inspiration och en del svar på svåra frågor." Sen friskrev han sig från samtalet. Burg är en bråkmakare.

Vi känner oss hedrade av att du är här... Han är någon som jag har beundrat i många många år... Jag är mycket mycket glad att ha honom här igen...

Det jag verkligen beundrar hos Avrum är att han säger sanningen. Många tycker inte om att han är stor i käftan... Han säger saker som han ser dem. Han kan förstå att det finns många andra som har en annan uppfattning och ett annat perspek-

tiv. Men han talar om sitt perspektiv och vet att det inte är den enda sanningen. Men det här är vad han tror på och han delar med sig och är en bråkmakare – ni vet, alla, varje familj, varje samhälle, varje land har en officiell historia. Och så finns det de som utmanar den officiella historien, drar upp alla slags frågor och söker en djupare sanning, och det är vad hans grej handlar om. Det har varit hans grej som politiker, som lärare och som författare.”

Burg sade att han inte var säker på hur han skulle se på Matalons introduktion: ”Vi har känt varandra i så många år, och jag har ingen aning om huruvida han har välkomnat mig i kväll eller inte.”

Senare tog även moderatorn Rabbi Ayelet Cohen från New Israel Fund avstånd från Burgs kommentarer.

Efter att han hade lagt fram sin postzionistiska vision om en stat för alla dess medborgare, inte en judisk stat, sade hon, ”Om vi skulle se det här på TV, skulle vi se TV-sändarens kommentarer i bakgrunden: talarens position reflekterar inte nödvändigtvis den som församlingen B’nai Jeshurum har.”

Cohen hade gjort allt hon kunde för att avfärda Burgs åsikter. Hon hade fokuserat på säkra delar av Burgs bok, Sexdagarskriget och massakern i Hebron 1929. Inte förrän efter en timme och frågestunden hade kommit, frågade publiken ivrigt om Burgs syn på enstatslösningen. Då tog Cohen

avstånd från Burg och sade att hans röst var jobbig att lyssna på eftersom han drev på så mycket.

Och så sade hon: ”Detta är ett samtal som blir jobbigare ju mer konkret det blir.”

Hon har rätt, och det är diskursen i den judiska församlingen. Officiell amerikansk judenhet som är kopplad till rikare äldre judar med en referensram från Förintelsen - de vill inte höra talas om Israels centrala problem, förföljelsen av palestinier.

Även när en israelisk jude, i god tro, och med en lång officiell meritlista och kippa ger dem nyheterna om att tvåstatslösningen är död och att det inte behövs någon judisk stat, vill de inte lyssna. Ändå ger en del medlemmar i församlingen honom applåder. Och ni undrar varför samma salonger aldrig ger ordet till antisionistiska judar och palestinier.... Och förresten försvarade Matalon sin inbjudan med att säga att Burgs idéer finns förankrade i Toran. Som om det är den enda vägen in i visdomens rike.

Här kommer några av Burgs kommentarer.

Om tvåstatslösningens död och nödvändigheten av att ge palestinier lika rättigheter.

Folk inser inte att tvåstatslösningen inte är en produkt utan bäst föredatum... Jag fruktar att det redan har gått ut. Jag är inte alls säker på att den fortfarande finns där på hyllan. Kan-

ske kommer den tillbaka en dag. Men i nuvarande läge är jag inte alls säker på att en tvåstatslösning fortfarande är aktuell. Det är därför jag ställer mig frågan... OK, om tvåstatslösningen inte finns av det eller det skälet... då är det en stat mellan Jordanfloden och Medelhavet med två regimer – en fylld med privilegier för judarna, och en med diskriminering av palestinierna – mot en enstatslösning med en rättvisare och jämlikare regim för alla.

Så det är ingen tävlan mellan en stat mot två stater. Men i nuvarande läge är det en stat med två regimer eller en stat som är bättre. Det är vad vi har idag.

Den judiska staten fungerar inte idag eftersom kyrka och stat är åtskilda.

Vi älskar den judiska och demokratiska varianten. Det är ett stort erbjudande, det är två till priset av en... Judisk och demokratisk är ett problem eftersom ingen stat, inget samhälle, inget företag, ingen familj kan fungera med två auktoriteter. Den demokratiska, mänskliga, den här och nu, och den teokratiska, av gud given.

Omöjligt!

Den israeliska vänstern kan se ljuset i slutet av tunneln:

Folk är trötta på att inte ha någon ork. Den här förtvivlan är så bra. Man behöver inte göra någonting. Varför bry sig? Det kommer aldrig att ändra sig, Netanyahu är här för alltid. Efter Mo-

shiach /Messias/ kommer han fortfarande att vara kvar. Det blev väldigt väldigt bekvämt att vara förtvivlad. Jag tror att folk är trötta på att bli utmattade av sin förtvivlan. Jag har en känsla av att folk mer och mer på olika håll förutsätter ansvar... Folk kommer ut på gatorna. Folk stannar inte hemma längre... Jag vet inte vad det kommer att sluta med... Jag ber för en sak. Jag ber för ett annat politiskt system där respekt är ett gemensamt språk och där det inte längre provoceras. Där varken det ena eller andra påtvingas en.

Förresten sade Burg att organisationer på vänsterkanten i det civila samhället hade syftet att arbeta i domstolarna men hade dränerats på mycket energi av ett politiskt liv på vänsterkanten som tilläts bli "kastrerat".

Nu kommer det roliga. I slutet av Burgs anförande sade en äldre kvinna vid namn Deborah, " Jag har en sista fråga. Är Israel en plats i slutet av ditt scenario där en jude som inte har något hem kommer att få ett?"

Burg munhöggs med henne. "Vem är en jude i behov av ett hem som inte har något hem idag?... Pratar du åter om Förintelsen?"

Deborah sade, "Jag talar om historien som upprepar sig. Det är kanske fiktion för dig men det är historien som upprepar sig."

Burg blev arg på henne.

Om jag lyssnar mycket uppmärksamt på det du säger... ”Jag kräver av dig att du lider där borta ifall jag en dag skulle behöva ett nytt hem, bortom Upper west side.” ”Du måste tala om för mig hur länge – hur länge jag måste lida där borta?... Glöm det. Vad är jag, ett skyddsrum? Jag är inte där för din skull... Jag lever inte mitt liv så att du kan komma utifall att det blir kris...”

Burg ifrågasatte sen behovet av judisk suveränitet.

Jag är en 4000 år gammal jude och under större delen av min historia hade jag inte flygplan, ville inte ha atombomber, fallskärmsjägare, förnekade en stat, och jag överlevde lätt. Israel, du är 70 år gammal, och du har den mäktigaste armén i världen och varje dag är du rädd för att staten Israel ska gå under. Vad är det för fel på er israeler?

Suveränitet har väldigt lite att göra med att garantera det judiska folket dess framtid... Folkets överlevnad är en mycket viktig sak att tänka på... Problemet är – varför överleva? Överleva för vad? Varför? Om det judiska folket är 14 miljoner sådana som rabbi Kahane, säger jag: Må folket förgås. Om det judiska folket är en individ som Dalai Lama, säger jag – Ta hit UNESCO, skydda individen. Eftersom för mig handlar det judiska folket om ett värdesystem, inte om genetik. /Applåder/...

Så tala inte då med mig om att ha ett skyddsrum. Tala med mig om för vad

ett skyddsrum behövs. För mig handlar det inte om demografi, för mig handlar det inte om siffror... Min solidaritet rör inte mina kusiners gener ifall de är onda människor... Jag vet, det låter inte trevligt.

Deborah frågade varför han kallade sina kusiner för onda. Burg sade:

Lyssna på mig – om mina kusiner bokstavligen talat är rasister, främlingsfientliga, islamofobiska, homofobiska, OK, några fobier till, jag kan berätta allt. Men rasister – de är från min synvinkel sett, genetiska judar men jag har inget gemensamt med dem. Om någon, min granne, skulle vara arab, skulle vara mina barnbarns lärare med en pluralistisk, tolerant, humanistisk inställning och har sin ståndpunkt utifrån islam inte judendom – då är vi kamrater. /Fler applåder/

Han fortsatte med att säga att nationsstaten hade två konkurrerande mönster, den franska där nationen är en gemensam nämnare för en kulturell och medborgerlig uppfattning, gentemot den tyska som grundar sig på blod.

Om man idag skulle fråga en jude i Israel vad nationen är för något, skulle alltför många av mina kusiner tyvärr säga att det handlar om det judiska blodet. För mig handlar detta att vara jude inte om blodsystemet. Så för mig gäller inte idén om skyddsrum för mina blodsbröder och blodssystem.

Deborah sade, ”Du måste tänka på majoriteten av folket – hur du ska förklara det.”

Burg skakade på huvudet. ”Jag beklagar, Deborah, jag är i minoritet. Jag försöker inte förklara någonting, jag berättar för dig hur jag känner.”

Hon sade, ”Det kommer inte att bli lätt.”

Och hon har rätt.

P.S. Burg sade att Israel bara avrättat en enda person, Adolf Eichmann, 1962. Många mänskliga rättighetsgrupper skulle ifrågasätta det påståendet.

Översättning
Anja Emsheimer

mondoweiss.net
/2018/02/calling-troublemaker-synagogue/Avraham Burg

Bryt blockaden av Gaza!

JUDAR FÖR Israelisk-Palestinsk Fred, JIPF, uttalar sitt stöd för 2018 års Ship to Gaza-eskader som avseglar från Sverige och Norge den 15 maj.

Blockaden av Gaza innebär ett totalt förtryck av nära två miljoner människor i vad som kallas ”världens största utomhusfängelse”. Fiske, import och export omöjliggörs vilket gör arbetslösheten skyhögt. Känslan av hopplöshet växer bland de instängda människorna i Gaza. Motsättningen mellan en islamistisk diktatur i Gaza och en oförsonlig ockupationsmakt i Israel gör att hotet om krig ökar. Ett krig som kommer att kräva tusentals dödsoffer. Hoppet står till en internationell opinion som just nu manifesterar sig i de fyra båtar som seglar för fred och försoning. Vi hoppas att budskapet om fred når fram. Båtarna är i sig en gåva till Gazas folk. De kommer, liksom tidigare gånger, obe-

väpnade. Trots det har tidigare försök att nå Gaza med hjälp mötts av våldsam attacker från Israel långt ute på internationellt vatten. JIPF önskar en rättvis fred som gynnar såväl israeler som palestinier. Ship to Gaza är en av de krafter som verkar för detta.

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF) i Sverige

Olle Katz, ordförande

Palestina-Israel seminarium 15-17 juni 2018

Sjöviks folkhögskola, Södra Dalarna

Seminariets tema

Rättvis fred i Palestina och Israel kräver mod och handling

Många intressanta medverkande

Amira Hass erfaren israelisk journalist, medarbetare i Haaretz

Naim Ateek palestinsk präst i Anglikanska kyrkan, grundade Sabeel

Rabbi Arik Ascherman aktivist som försvarar mänskliga rättigheter,
leder Torah of Justice

Nasser Nawaja leder motståndet i Susiya, B'Tselem-fältarbetare

Fariza Bsaïso Civitas Institute Gaza, aktiv i utbildning och kvinnors rätt

Marita Ulvskog vice ordförande i EU-parlamentets Palestinadelegation

Anna Wester journalist, ordförande Palestinagrupperna i Sverige

Mathias Mossberg f d diplomat, en av författarna till One Land - Two States

Medverkande är också Magnus Nilsson, sakkunnig på UD, Kerstin Lundgren, internationellt ansvarig i Centern (preliminärt), Anna Karin Hammar, Lena Lönnqvist m.fl.

PRAKTISK INFORMATION

Tid: Fredag 15/6 kl 17.00 – söndag 17/6 kl 15.00

Plats: Sjöviks folkhögskola i Folkärna, Södra Dalarna, med skön natur och badstrand, närmaste stad Avesta. Tåg från Stockholm tar 1,5 timme. Station: Avesta/Krylbo. Hämtning erbjuds på stationen om man anmäler ankomsttid. Med bil, se vägbeskrivning på hemsidan www.sjovik.eu/kontakt

Pris: 1390 kr/person (inkluderar konferens, alla måltider, logi i dubbelrum två nätter). Enkelrum 2100 kr/person.
Utan logi 460 kr/person.

Anmälan: senast 15 maj genom inbetalning av anmälningsavgift 400 kr (dras av vid slutbetalning) till Sjöviks folkhögskolas bankgiro 233-5875. Det går också bra att betala hela avgiften vid anmälan. Maila samtidigt till seminarium.sjovik@folkbildning.net och ange namn, personnummer, adress, email, mobilnummer, enkel- eller dubbelrum, eventuell specialkost.
Mer praktisk info: Sms 070-590 8884 (Lena) eller seminarium.sjovik@folkbildning.net

Västbankens judiska befolkningsstatistik exklusive östra Jerusalem*

1.1.2013: **358.460**

1.1.2017: **420.899**

1.1.2018: **435.159**

Tillväxt under de senaste 5 åren: 21,4%

Statistiken är baserat på Befolkningsregistret vid Staten Israels inrikesministeriet och sammanställd av Yaakov "Ketzaleh" Katz, tidigare ordförande av partiet National Union

*I östra Jerusalem's judiska bosättningar French Hill, Giloh, East Talpiot, Ramot, Neveh Yaakov, Pisgat Ze'ev, and Har Homa och i Jerusalem's gamla stan lever dessutom ca 200 000 bosättare enligt den israeliska NGO Ir Amim

www.ir-amim.org.il

/en/issue/settlements-and-national-parks

Dangerous indeed

"A 16 year old girl
With no weapons
Other than bare hands.
Still, she might pose
A danger", said the
Military judge who
Sent her to detention."

He is right.
She dangerously
Exposes
The occupation.

Published in Haaretz, 29/12/17

70 hours of... shame

Minister Regev
Proclaimed
70 hours of
National Pride
Celebrations, for
Independence Day.

It won't
Drown out
The shame
Of the
Gaza border.

Published in Haaretz, 13/04/18

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred
Ordförande:

Olle Katz, tel.: 0708943402

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år • Se också sid 23.

Gåvor tas tacksamt emot på

plusgiro 475 29 17-7